

22 Fairy tales

Published in electronic format by Errikos Kalyvas (www.errikos.gr) at Smashwords
Copyright 2011 Errikos Kalyvas

e-book version of 16/1/2012 (corrected)

Smashwords Edition, License Notes

Thank you for downloading this free ebook. You can share this ebook you're your friends! Although this is a free book, it remains the copyrighted property of the author.

This book may be reproduced, copied and distributed for non-commercial purposes, provided the book remains in its complete original form. If you enjoyed this book, please return to Smashwords.com to discover other works by this author. Thank you for your support.

22 Παραμύθια

Εκδίδεται σε ηλεκτρονική μορφή από τον Ερρίκο Καλύβα (www.errikos.gr) στο
Smashwords

Copyright 2011 Ερρίκος Καλύβας

εκδοχή ηλεκτρονικής μορφής της 16/1/2012 (διορθωμένο)

Άδεια Χρήσης της Smashwods έκδοσης

Ευχαριστούμε που κατεβάσατε το δωρεάν αυτό βιβλίο. Μπορείτε να το μοιράζεστε με τους φίλους σας! Παρόλο που το βιβλίο αυτό παρέχεται δωρεάν, παραμένει στην πνευματική ιδιοκτησία του συγγραφέα. Το βιβλίο αυτό μπορεί να αναπαράγεται, αντιγράφεται και διανέμεται για μη εμπορικούς λόγους, με την προϋπόθεση ότι το βιβλίο παραμένει στην ολοκληρωμένη αρχική του μορφή. Εφόσον σας άρεσε το βιβλίο αυτό, παρακαλούμε επισκεφτείτε τη σελίδα του Smashwords.com για να ανακαλύψετε άλλα έργα από τον συγγραφέα αυτό. Ευχαριστούμε για την υποστήριξή σας.

Πίνακας Περιεχομένων

- [01. Το κουνελάκι και ο παππούλης](#)
- [02. Ο Βεδουίνος](#)
- [03. Ο Θανάσης ο μικρός σκαντζόχοιρος](#)
- [04. Το ψάρι Νίου-Νίου που ήθελε να γυρίσει τον κόσμο](#)
- [05. Το χταπόδι και ο ψαροντουφεκάς](#)
- [06. Ο φοιτητής και τα σαλιγκάρια](#)
- [07. Μια αρκούδα στο τσίρκο μια φορά](#)
- [08. Ο χορός των μπιζελιών \(εμπνευσμένο από τη Λιλιπούπολη\)](#)
- [09. Τα τρία δελφινάκια](#)
- [10. Η κατσικούλα που δεν είχε να δώσει γάλα στο κατσικάκι της](#)
- [11. Ο Χιονάνθρωπος](#)
- [12. Ο γαϊδαράκος και ο κακός αγρότης](#)
- [13. Το παιδάκι και το σκυλάκι](#)
- [14. Η πραγματική ιστορία του τζίτζικα και του μέρμηγκα](#)
- [15. Η έξυπνη κοτούλα](#)
- [16. Η Τζίνα, η όμορφη πολύχρωμη πεταλούδα](#)
- [17. Η κάμπια που έγινε πεταλούδα](#)
- [18. Τα κουλουράκια τελείωσαν](#)
- [19. Το καβουράκι και το ψαράκι](#)
- [20. Η μικρή πεισματάρα αράχνη και το κοριτσάκι](#)
- [21. Το μικρό σκαθάρι και ο βόλος με τη βρωμιά](#)
- [22. Το κουνουπάκι που δεν μπορούσε να πιεί αίμα](#)

[Πληροφορίες για το συγγραφέα](#)

01. Το κουνελάκι και ο παππούλης

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα κουνελάκι μικρό και πονηρό. Όπως σε όλα τα κουνελάκια έτσι και στο δικό μας άρεσαν πολύ τα καροτάκια και τα τρυφερά μαρουλάκια. Είχε λοιπόν βρει ένα λαχανόκηπο και έσκαβε λαγούμια και έμπαινε μέσα και έτρωγε με την ψυχή του.

Μια μέρα όμως ο παππούλης που είχε το λαχανόκηπο βαρέθηκε να του τρώνε τα λαχανικά του και αποφάσισε να πάρει ένα μεγάλο σκύλο να φυλάει το λαχανόκηπό του. Και έτσι και έκανε.

Την επόμενη ημέρα πάει το κουνελάκι στο λαχανόκηπο και τι να δει. Ένας μεγάλος σκύλος το κοιτούσε πίσω από το φράχτη και του έτρεχαν τα σάλια. Όταν μάλιστα γαύγισε, το κουνελάκι έφυγε τρέχοντας με την καρδούλα του να χτυπάει γρήγορα από το φόβο του.

Πέρασαν μία, δύο, τρεις, πέντε μέρες και το κουνελάκι κοιτούσε από μακριά το λαχανόκηπο και ξερογλειφόταν. Του έλειπαν πολύ τα τραγανά καροτάκια. Έπρεπε να βρεθεί μια λύση. Και πράγματι, εκεί που καθόταν λυπημένο του ήρθε μια τρομερή ιδέα. Έφυγε τρέχοντας για το χωριό και πήγε κατευθείαν στο χασάπη. Εκεί απέξω, εκεί που ο χασάπης πετούσε τα σκουπίδια του, πήρε μερικά κόκκαλα και λίγο κρέας και πήγε κατευθείαν στο σκύλο. Του έριξε το κρέας και όσο εκείνος έτρωγε με βουλιμιά τρύπωσε και εκείνο μέσα στο λαχανόκηπο και πρόλαβε να φάει δύο ή τρία καροτάκια.

Πέρασαν τρεις ολόκληρες ημέρες και το πονηρό κουνελάκι έκανε κάθε μέρα την ίδια δουλειά. Έπαιρνε άχρηστα κόκκαλα και κρέατα από το χασάπη και τα πήγαινε στο σκύλο ο οποίος όσο έτρωγε άφηνε το κουνελάκι στην ησυχία του. Ο παππούλης είχε πάρει μυρωδιά τι γινόταν και αποφάσισε ότι με το σκύλο δε γινότανε δουλειά. Έτσι αποφάσισε να πάρει μία αρκούδα.

Όταν το κουνελάκι αντίκρισε την αρκούδα του έπεσαν τα κρέατα από τα χέρια και έμεινε με ανοιχτό το στόμα! Πέρασαν μια, δυο, τρεις, πέντε μέρες και τελικά σκέφτηκε ένα άλλο κόλπο. Πήγε στο δάσος και βρήκε ένα μελίσι. Γέμισε ένα κουβαδάκι με μέλι, για το οποίο ως γνωστόν τρελαίνονται οι αρκούδες, και το πήγε στην αρκούδα. Εκείνη με το που μύρισε το μέλι έκανε σαν τρελή. Κάθισε σε μια γωνιά και έτρωγε και έτρωγε και χορταμό δεν είχε. Το κουνελάκι, μπήκε μέσα στο λαχανόκηπο και άρχισε να ροκανίζει τα καροτάκια του. Η αρκούδα δεν του έδωσε καμία σημασία!

Πέρασαν έτσι και πάλι τρεις ολόκληρες μέρες. Το κουνελάκι τάζε μέλι την αρκούδα και έμπαινε στο λαχανόκηπο σαν κύριος. Ο παππούλης που είχε το λαχανόκηπο κατάλαβε ότι ούτε με την αρκούδα δεν έβγαινε άκρη. Έτσι αποφάσισε να πάρει την αρκούδα και να βάλει στη θέση της έναν ελέφαντα!

Την επόμενη μέρα, όταν το κουνελάκι είδε το νέο φύλακα του λαχανόκηπου δεν δίστασε. Αμέσως πήγε στο φίλο του το ποντικάκι και του είπε, “Σε παρακαλώ, ξέρεις πως οι ελέφαντες φοβούνται τα ποντικάκια. Θα μπορούσες να πας να του πεις καλημέρα για να τρομάξει και να φύγει;”. “Ευχαρίστως!”, γέλασε το ποντικάκι και πέρασε σβέλτα κάτω από το φράχτη. Την επόμενη στιγμή ακούστηκε ένας ήχος σαν τρομπέτα, ο ελέφαντας να γκρεμίζει το φράχτη και να εξαφανίζεται. Το κουνελάκι ευχαρίστησε το ποντικάκι, μπήκε στο λαχανόκηπο και έφαγε καροτάκια μέχρι που πρήστηκε η κοιλίτσα του.

Όταν ο παππούλης είδε τι συνέβη κατάλαβε ότι δεν είχε καμιά ελπίδα με το κουνελάκι, παρά ήταν έξυπνο για οποιοδήποτε φύλακα. Επειδή όμως και ο παππούλης ήταν έξυπνος βρήκε ένα τρόπο για να μετατρέψει την τελική του ήττα σε νίκη. Έτσι πλησίασε το κουνελάκι, που τον κοιτούσε κρατώντας την κοιλίτσα του, και του είπε:

- Νομίζω ότι είσαι πολύ έξυπνο για να τα βάλει κανείς μαζί σου. Τι λες, θέλεις να συνεργαστούμε;

- Τι ακριβώς έχεις στο μυαλό σου, τον κοίταξε το κουνελάκι με περιέργεια.

- Να, απλά θα αναλάβεις εσύ να φυλάς το λαχανόκηπο. Για αμοιβή θα μπορείς να τρως όσα καροτάκια θέλεις.

Το κουνελάκι σκέφτηκε λίγο και απάντησε θαρρετά.

- Είμαστε σύμφωνοι. Κόλλα το!

Έτσι το κουνελάκι έδωσε τα χέρια με τον παππούλη και από τότε και ο παππούλης είχε ήσυχο το κεφάλι του αλλά και το κουνελάκι έτρωγε, χωρίς να κοπιάζει ιδιαίτερα, όσα καροτάκια ήθελε.

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

02. Ο Βεδουίνος

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας Βεδουίνος, ο Αμπντάλα, που είχε πάει μαζί με την γυναίκα του και την κορούλα του σε ένα γάμο μακριά από το σπίτι του, σε μια άλλη οάση από αυτή στην οποία ζούσε.

Για να φτάσει στο μέρος που θα γινόταν ο γάμος είχε διασχίσει την έρημο, μιας ημέρας ταξίδι. Ο γάμος κράτησε τρεις ημέρες και τρεις νύχτες και όλοι διασκέδασαν πολύ με το χορό, τη μουσική, το τραγούδι, το φαγητό και το ποτό. Όταν χάραξε η τέταρτη μέρα ο Αμπντάλα μάζεψε τη σκηνή του, φόρτωσε την καμήλα του και ξεκίνησε για να γυρίσει στο σπίτι του. Στα μισά του δρόμου, τους έπιασε η κάψα του μεσημεριού, και έτσι ο Αμπντάλα αποφάσισε να στήσει την σκηνή του για να ξεκουραστεί η γυναίκα του και η κορούλα του που τους είχαν φάει οι ήλιοι και η άμμος της ερήμου όλη την ημέρα.

Και έτσι και έγινε. Ο Αμπντάλα έστησε τη σκηνή του και μπήκαν όλοι μέσα. Ήπιανε νεράκι και φάγανε δροσερά φρούτα και μετά αποφάσισαν να ξαπλώσουν λίγο να κοιμηθούνε, να περάσει και η μεγάλη κάψα του μεσημεριού. Όταν όμως ξύπνησαν κατάλαβαν το λάθος που είχαν κάνει. Η καμήλα, που ο Αμπντάλα είχε δέσει στην είσοδο της σκηνής, είχε εξαφανιστεί. Όσο και αν έψαξε δεν κατάφερε να βρει ίχνος της. Έτσι, αργά το βράδυ γύρισε στη σκηνή και έπεσε σε έναν ύπνο χωρίς όνειρα.

Το πρωί ξύπνησε με άλλη διάθεση. Είχε κοιμηθεί καλά και ήταν ξεκούραστος. Ήπια τον καφέ που του ετοίμασε η γυναίκα του, έπαιξε λίγο με την κορούλα του και ύστερα

τύλιξε καλά το τουρμπάνι του και βγήκε έξω στην έρημο που ζύπναγε από τον παγωμένο της ύπνο.

Πέρασε όλο το πρωί ψάχνοντας χωρίς αποτέλεσμα. Το μεσημέρι γύρισε κατάκοπος, εξαντλημένος αλλά κυρίως απογοητευμένος. Είχε αρχίσει να ανησυχεί. Στην αρχή είχε πιστέψει ότι όλα θα πήγαιναν καλά και ότι η καμήλα του θα είχε απομακρυνθεί λίγο αλλά σίγουρα θα επέστρεφε. Τώρα είχαν περάσει σχεδόν μια ολόκληρη ημέρα και δεν έβρισκε ίχνος της. Η αλήθεια ήταν ότι φοβόταν μήπως την είχαν φάει τα τσακάλια το βράδυ. Ξετύλιξε το τουρμπάνι του, σκούπισε το μέτωπό του και χαιρέτησε τη γυναίκα του. Η κόρη του έτρεξε στην αγκαλιά του.

Έφαγε χωρίς πολύ όρεξη, αργά και μηχανικά. Ύστερα, χωρίς να πει λέξη ξάπλωσε να κοιμηθεί λίγο, να ξεχάσει και να αφηθεί στη σοφία του κόσμου των ονείρων.

Το απόγευμα ζύπνησε με νέα όρεξη. Ήπια το τσάι του, έφαγε λίγους χουρμάδες, τυλίχθηκε στο τουρμπάνι του και αφού χαιρέτησε τη γυναίκα του και την κορούλα του βγήκε έξω. Το σούρουπο γύρισε άπρακτος και τελείως απογοητευμένος.

Πέρασαν έτσι τρεις ημέρες. Ο Αμπντάλα προσπαθούσε να μη χάσει την ελπίδα του, όμως το φαγητό και το νερό είχαν αρχίσει πια να τελειώνουν. Είχαν ξεκινήσει για να κάνουν μιας ημέρα ταξίδι και τώρα είχαν ξεπεράσει κατά πολύ το πρόγραμμα. Ήρθε το μεσημέρι και ο Αμπντάλα κάθισε να μοιράσει το τελευταίο φαγητό και νερό στην οικογένειά του. Για εκείνον δεν κράτησε παρά τρεις μικρούς χουρμάδες και τρεις γουλιές νερό. Τότε ήταν που άκουσε μια βαριά ανάσα.

Βγήκε έξω από τη σκηνή και τι να δει. Ένας γέρος, αναμαλλιασμένος με βρώμικα μακριά άσπρα γένια, έτοιμος να καταρρεύσει. Ο ιδρώτας έτρεχε από το μέτωπό του και τα χείλη του, σκαμμένα από τη δίψα, ψιθύρισαν, "νερό, μα τον Αλλάχ, μια γουλιά νερό μόνο". Τον άρπαξε από το μπράτσο και τον έσυρε μέσα στη σκηνή. Τον κάθισε σε ένα μαλακό μαξιλάρι και του έδωσε το νερό του και το φαγητό του. Η γυναίκα του Αμπντάλα, λυπήθηκε το γέρο και αυτή με τη σειρά της του έδωσε και τη δική της μερίδα σε νερό και φαγητό. Αφού έφαγε και ήπια ο γέρος, χωρίς να κατορθώσει να ψιθυρίσει περισσότερο από ένα "ευχαριστώ...", ξάπλωσε και κοιμήθηκε πάνω στα παχιά χαλιά.

Έπεσαν όλοι για ύπνο. Ο Αμπντάλα είδε ένα όνειρο. Σαν να ήταν ζύπνιος μέσα στο όνειρό του όταν εμφανίστηκε ο γέρος στον ύπνο του. Τα άσπρα του μαλλιά και τα γένια του ανέμιζαν. Τον κοίταξε και ένα ήρεμο φως γέμισε τον ορίζοντα.

"Αμπντάλα", είπε ο γέρος και ο λόγος του αντήχησε σαν μέσα από τα πέρατα του σύμπαντος. Ο Αμπντάλα μαζεύτηκε από το φόβο του. "Είμαι το πνεύμα της Ερήμου", συνέχισε πιο ήρεμα, "και ήρθα σήμερα για να σε δοκιμάσω. Ήξερα ότι είχες χάσει την καμήλα σου και ότι το νερό και το φαγητό σου τελείωνε. Ήθελα να δω όμως αν η ψυχή σου είναι αγνή και αμόλυντη. Ήθελα να δω αν θα λυπόσουνα έναν αδύναμο γέρο και αν θα του έδινες την τελευταία σου μπουκιά, την τελευταία σου γουλιά".

Ο Αμπντάλα προσπαθούσε να καταλάβει αν αυτό που έβλεπε ήταν πραγματικό. Το όνειρο ήταν τόσο ζωντανό. Ο γέρος συνέχισε, "Και πράγματι. Μου έδωσες να φάω και να πω παρόλο που δεν είχες αρκετό ούτε για εμένα, ούτε για την οικογένειά σου. Η Ψυχή σου είναι ευγενική και αμόλυντη. Και γι αυτό θα ανταμειφθείς..."

Ο Αμπντάλα ζύπνησε ξαφνικά. Τα λόγια του γέρου ακόμα έπαλλαν το τύμπανό του. Σηκώθηκε απότομα. Ο γέρος δε βρισκόταν πια μέσα στη σκηνή. Η γυναίκα του και η κόρη του κοιμόντουσαν βαθιά. Βγήκε έξω από τη σκηνή και τι να δει. Η καμήλα του

βρισκόταν εκεί απέξω. Την πλησίασε και της χάιδεψε το κεφάλι. “Που ήσουνα αγάπη μου;”, τη ρώτησε, “που εξαφανίστηκες;”. Την αγκάλιασε. Ύστερα παρατήρησε ότι η καμήλα ήταν φορτωμένη. Άνοιξε με καχυποψία τα σακιά. Στο ένα σακί υπήρχε φαγητό, φρούτα και παστό κρέας, ενώ δίπλα του κρεμόταν ένα ασκί γεμάτο νερό. Υπήρχαν ακόμα δύο σακιά. Το ένα ήταν γεμάτο μέχρι πάνω με χρυσά φλουριά ενώ το άλλο με διαμάντια και πολύτιμους λίθους. “Σε ευχαριστώ”, είπε ο Αμπντάλα, “σ’ ευχαριστώ πνεύμα της ερήμου”, και έκανε νοερά την προσευχή του.

Μέχρι το βράδυ είχαν φτάσει πια στο σπίτι τους. Όλοι οι συγγενείς και φίλοι είχαν ανησυχήσει και μόλις τους αντίκρισαν τους γέμισαν αγκαλιές και φιλιά. Ύστερα έκαναν μεγάλο γλέντι που κράτησε μέχρι το πρωί!

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

03. Ο Θανάσης ο μικρός σκαντζόχοιρος

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε κοντά στο δάσος μαζί με τη μαμά του και το μπαμπά του ο Θανάσης, ένας μικρός σκαντζόχοιρος, καλό παιδάκι, πλην λίγο άτακτο, όπως άλλωστε πρέπει να είναι και λίγο τα παιδάκια.

Ένα πρωί, ενώ ο μπαμπάς του ήταν στη δουλειά και η μαμά του μαγείρευε στο σπίτι, ο Θανάσης έπαιζε μονάχος του στον κήπο. Κάποια στιγμή σταμάτησε το παιχνίδι και κοίταξε τον αμπελώνα που βρισκόταν στο διπλανό χωράφι. Ήταν τέλη Αυγούστου και τα κλίματα ήταν φορτωμένα με παχιά, βαριά τσαμπιά σταφύλια. Και του Θανασάκη του άρεσαν πολύ τα σταφύλια. Ο μπαμπάς του και η μαμά του, του είχαν πει πολλές φορές να μην απομακρύνεται μόνος από το σπίτι αλλά ο πειρασμός ήταν πολύ μεγάλος. Έτσι, χωρίς να πει τίποτα στη μαμά του έφυγε από τον κήπο και κατευθύνθηκε προς το αμπέλι. “Άλλωστε θα κάνω μόνο δυο λεπτά”, σκέφτηκε.

Μπήκε στο αμπέλι και αμέσως στρώθηκε στη δουλειά. Έτρεχε, έπαιρνε φόρα και κυλιόταν στο χώμα μαζεύοντας στα αγκάθια του πολλές ρόγες σταφυλιού που είχαν πέσει στο έδαφος. Αφού διασκέδασε αρκετά και κουράστηκε αποφάσισε να αφήσει το αμπέλι και να πάει να φάει με την ησυχία του κάτω από ένα μεγάλο δέντρο. Αφού έφαγε καλά καλά και χόρτασε σταφύλια ξάπλωσε για να κοιμηθεί. Και τον πήρε γλυκά ο ύπνος...

Στο μεταξύ είχε περάσει η ώρα, είχε φτάσει μεσημέρι πια, και η μαμά του Θανασάκη τελείωσε με τις δουλειές της. Βγήκε λοιπόν στον κήπο να τον φωνάξει για να φάει. Πουθενά ο Θανάσης. Η μαμά του φώναζε «Θανασάααακηηη...» αλλά του κάκου. Ο Θανασάκης είχε γίνει άφαντος!

Όταν, αρκετή ώρα αργότερα επέστρεψε και ο μπαμπάς από τη δουλειά βρήκε τη μαμά να κλαίει.

- Τι συμβαίνει μανούλα; είπε ο μπαμπάς τρυφερά και της χάιδεψε το μάγουλο.
- Πάει, είπε εκείνη ανάμεσα από τους λυγμούς της, χάθηκε ο Θανασάκης.

- Τι ακριβώς συνέβη; ρώτησε εκείνος με φανερή αγωνία
- Έπαιζε στην αυλή και εγώ μαγείρευα. Όταν βγήκα έξω είχε εξαφανιστεί... Τον φώναξα πολύ ώρα αλλά τίποτα!

Ο μπαμπάς δε χρειάστηκε περισσότερη ώρα για να καταλάβει τι είχε συμβεί. Ήξερε ότι του Θανασάκη του άρεσαν πολύ τα σταφύλια και ήξερε ότι παρόλο που ήταν καλό παιδί ήταν και λίγο σκανταλιάρης και περιπετειώδης από τη φύση του. “Περίμενε εδώ”, είπε στη γυναίκα του, και ξεκίνησε για το αμπέλι.

Στο μεταξύ ο Θανασάκης ξύπνησε και αφού τέντωσε τα χεράκια του και τα ποδαράκια του άνοιξε τα ματάκια. Είχε αρχίσει πια να νυχτώνει και μέσα στο μισόφως είδε μια μορφή. Έτριψε λίγο τα ματάκια του και κοίταξε ξανά. Μόλις κατάλαβε ποιος ήταν μπροστά του πάγωσε από τον τρόμο του. Μπροστά του, ακριβώς, βρισκόταν μια όμορφη, τσαχπίνα αλεπού που τον κοιτούσε με φανερό ενδιαφέρον. Είναι γνωστό ότι στις αλεπούδες αρέσουν πολύ οι σκαντζόχοιροι και όταν λέμε ότι τους αρέσουν εννοούμε ότι τους αρέσουν ως φαγητό, όχι για να κάνουν παρέα.

“Τί έγινε καλόοοο παιδάκι”, είπε η πονηρή αλεπού, “χάθηκες”; Χαμογέλασε.

Ο Θανασάκης δεν κάθισε να της απαντήσει. Έγινε αμέσως μπάλα, όπως του είχε μάθει ο μπαμπάς του να κάνει όταν βρισκόταν σε κίνδυνο, και κύλισε προς την κατηφόρα. Η αλεπού, φαίνεται, δεν περίμενε μια τόσο γρήγορη αντίδραση και σάστισε προς στιγμήν. Με το που πέρασε όμως το πρώτο δευτερόλεπτο συνήλθε απότομα και άρχισε να τον ακολουθεί. Θέλεις όμως η καθυστέρηση στην αντίδρασή της, θέλεις ότι είχε πια νυχτώσει για τα καλά, ο μικρός σκαντζόχοιρος κατάφερε να της ξεφύγει. Κύλισε, κύλισε, μέχρι που έφτασε δίπλα σε ένα ρυάκι. Ποιός ξέρει πόσο μακριά ήταν από το σπίτι του. “Μπαμπά! Μαμά!”, είπε και ύστερα άρχισε να κλαίει γοερά.

Στο μεταξύ ο μπαμπάς βρισκόταν μέσα στο αμπέλι όταν συνάντησε μια σαρανταποδαρούσα με σαράντα ποδάρια.

- Καλή μου κυρία σαρανταποδαρούσα, ξεκίνησε, μήπως και είδατε το γιό μου το Θανασάκη, ένα καλό παιδάκι πλην όμως λίγο άτακτο;

- Αγαπητέ κύριε, απάντησε η κυρία σαρανταποδαρούσα, πραγματικά κατά το μεσημεράκι και ενώ ετοιμαζόμουνα να κοιμηθώ λιγάκι είδα πράγματι ένα μικρό καλό σκαντζοχοιράκι, πλην όμως λίγο άτακτο, που έτρεχε πάνω κάτω και κυλιόταν στο χόμα μαζεύοντας ρόγες από σταφύλια.

- Α, πολύ ωραία, και μήπως ξέρετε προς τα πού πήγε μετά;

- Ναι, το είδα που πήγε προς εκείνο το μεγάλο δέντρο, και έδειξε το δέντρο που είχε πραγματικά πάει ο Θανασάκης για να φάει και να ξεκουραστεί από την μεσημεριανή κάψα.

- Σας ευχαριστώ πολύ, είπε ο μπαμπάς και με μια μικρή υπόκλιση χαιρέτησε την σαρανταποδαρούσα.

Προχώρησε προς το μεγάλο δέντρο όταν πλησιάζοντας, είχε πια νυχτώσει για τα καλά, αντίκρισε μια όμορφη πυγολαμπίδα. Πραγματικά, τι όμορφο φως που έβγαζε από τον ποπό της! Ήταν ένα μαγικό πρασινοκίτρινο φως, το χρώμα που θα περίμενε κανείς να έχουν τα λυχνάρια των νάνων στη Χιονάτη. Έβηξε για να της τραβήξει την προσοχή και είπε:

- Αγαπητή μου κυρία καλησπέρα σας.

- Καλησπέρα απάντησε εκείνη, όμορφη βραδιά σήμερα.
- Πραγματικά, μόνο που η ομορφιά της βραδιάς σκιάζεται από το γεγονός ότι έχασα και ψάχνω το γιό μου.
- Η πυγολαμπίδα τον κοίταξε σοβαρά. Το φως που εξέπεμπε σαν να άλλαξε λίγο προς το γαλάζιο.
- Μήπως ο γιός σας είναι ένα μικρό καλό σκαντζοχοιράκι, πλην όμως λίγο άτακτο;
- Πραγματικά, απάντησε εκείνος με φανερή ελπίδα στη φωνή του. Μήπως τον συναντήσατε πουθενά;
- Προ ολίγου ήταν εδώ, όμως δεν τολμάω να σας πω, είπε με βραχνή φωνή.
- Τι συνέβη, με ανησυχείτε πραγματικά!
- Αλίμονο! Ήμουν εδώ όταν ξύπνησε το καλό αλλά πλην λίγο άτακτο μικρό σκαντζοχοιράκι...
- Και τι συνέβη; επέμεινε ο μπαμπάς.
- Δε θέλω να σας τρομάξω αλλά όταν ξύπνησε μπροστά του βρισκόταν μια αλεπού.
- Και μετά, πείτε σας παρακαλώ, έτρεμε η φωνή του.
- Μετά τον είδα να γίνεται μπάλα και να κυλάει στην κατηφόρα, να προς τα κει. Η αλεπού τον ακολούθησε.
- Ευχαριστώ, πρόλαβε να πει εκείνος σε ένα βιαστικό χαιρετισμό. Το φως τρεμόπαιξε.

Κύλισε βιαστικά και εκείνος προς την πορεία που είχε ακολουθήσει νωρίτερα ο γιός του. “Μπαμπά!”, άκουσε τη φωνούλα του όταν έφτασε κοντά στο ρυάκι. “Θανασάκη!”, απάντησε ανακουφισμένος.

Τι αγκαλιές κάνανε τι φιλιά! Η αλήθεια είναι ότι είχαν τρομάξει πολύ και οι δύο. Έτσι ο μπαμπάς το τελευταίο που σκέφτηκε ήταν να τον μαλώσει. Άλλωστε ο Θανασάκης είχε λάβει καλά το μάθημά του! Τον είχε σφιχτά στην αγκαλιά του και τον παρηγορούσε, “Μη κλαίς γιόκα μου, όλα είναι εντάξει τώρα μπαγασάκο. Άρε τι μου έκανες”.

Τον πήγε έτσι αγκαλίτσα μέχρι τη μαμά που έσκασε κι αυτή στο κλάμα. Τον άρπαξε και εκείνη αγκαλιά και τον χάιδευε τρυφερά. “Σώωωπαα, όλα είναι εντάξει τώρα!”. Και έτσι, αφού ηρέμησαν λίγο μπήκαν μέσα στο σπίτι και κάθισαν στο τραπέζι να φάνε τη σούπα που είχε φτιάξει η μανούλα. Ο Θανασάκης είχε πάρει καλά το μάθημά του!

Και για επιδόρπιο έφαγαν, τί άλλο, σταφύλια!

Και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

04. Το ψάρι Νίου-Νίου που ήθελε να γυρίσει τον κόσμο

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα ψαράκι, ένα όμορφο μπλε ψαράκι, που ζούσε στα ρηγά του Αιγαίου πελάγους και το έλεγαν Νίου Νίου.

Το μικρό Νίου Νίου ένιωθε μοναξιά γιατί δεν είχε φίλους και έτσι μια μέρα αποφάσισε να γυρίσει τον κόσμο. Πήρε το σακιδίό του, έβαλε μέσα μια αλλαξιά ρούχα και ένα σάντουιτς για το δρόμο, έπλυνε τα δοντάκια του και ξεκίνησε.

Λίγο πιο κάτω, λίγο πριν αρχίσει πραγματικά η βαθιά θάλασσα, είδε ένα όμορφο κόκκινο ψαράκι. Καθώς το πλησίασε το ψαράκι του μίλησε.

- Καλημέρα, είπε το κόκκινο ψαράκι
- Καλημέρα, απάντησε το Νίου Νίου.
- Πώς σε λένε;
- Με λένε Νίου Νίου. Εσένα;
- Εμένα με λένε Πίου Πίου.
- Καλημέρα Πίου Πίου. Ωραία μέρα!
- Ναι, πράγματι. Για που το έβαλες;
- Α, ξεκίνησα για να κάνω το γύρο του κόσμου. Θέλω να κάνω πολλούς φίλους.
- Καταπληκτικά. Τι θα έλεγες όμως να παίζαμε λίγο πριν φύγεις;
- Και γιατί όχι, απάντησε χαρούμενα το μικρό ψαράκι.

Και έτσι το Νίου Νίου και το Πίου Πίου πέρασαν μαζί όλη την ημέρα. Τι κυνηγητό έπαιζαν, τι κρυφτό. Ζωγράφισαν, έπαιζαν με τις πλαστελίνες και με τα τουβλάκια. Και τι δεν έκαναν. Χάλασαν τον κόσμο. Το μεσημέρι η μαμά του Πίου Πίου τους ετοίμασε και έφαγαν μια ωραία πίτσα, ή κάτι αντίστοιχο που τρώνε τα ψαράκια, και μετά αφού ξεκουράστηκαν λίγο συνέχισαν το παιχνίδι τους μέχρι αργά το βράδυ. Πόσο ωραία πέρασαν. Και όταν ήρθε η ώρα να χωρίσουνε λέει το Νίου Νίου.

- Κοίτα πως πέρασε η μέρα!
- Ναι, και τελικά δεν έφυγες.
- Καλά, τώρα είναι αργά, θα φύγω αύριο το πρωί.
- Καληνύχτα τότε!
- Καληνύχτα Πίου Πίου.

Και έτσι ο καθένας πήγε σπίτι του και κοιμήθηκε γλυκά.

Την επόμενη ημέρα το Νίου Νίου πήρε το σακιδίό του και ετοιμάστηκε πάλι να φύγει για να γνωρίσει τον κόσμο και να κάνει πολλούς φίλους. Έπλυνε τα δοντάκια του, ήπιε το γάλα του και πήρε το δρόμο για την ανοιχτή θάλασσα. Λίγο πιο κάτω συνάντησε και πάλι το Πίου Πίου που μόλις είχε ξυπνήσει και έπαιζε με κάτι κοχύλια.

- Καλημέρα, είπε.
- Καλημέρα, απάντησε το Νίου Νίου.
- Ξεκίνησες για να κάνεις το γύρο του κόσμου;
- Ναι, έχω το σακιδίό μου και ένα σάντουιτς για το δρόμο.
- Α, ωραία! Τι θα έλεγες να παίζαμε λίγο πριν φύγεις;
- Εντάξει, θα παίξουμε λίγο και μετά θα ξεκινήσω.

Έτσι τα δύο ψαράκια πέρασαν το πρωινό παίζοντας και γελώντας. Τι έτρεχαν και κρυβόντουσαν πίσω από τα φύκια, τι έπαιζαν με τα τουβλάκια και ζωγράφιζαν. Α!

Πέρασαν πραγματικά πολύ ωραία! Και το μεσημέρι, μια και η μαμά του Πίου Πίου είχε πεταχτεί για μια δουλειά, κρύφτηκαν κάτω από ένα βραχάκι και έφαγαν το σάντουιτς μισό μισό, όπως κάνουν οι καλοί φίλοι. Και ύστερα ξάπλωσαν λίγο για να κοιμηθούνε. Όταν ξύπνησαν το απόγευμα άρχισαν να λένε παραμύθια και ιστορίες και έτσι, χωρίς να το καταλάβουνε έφτασε η νύχτα.

- Ωραία περάσαμε και σήμερα, είπε πρώτο το Πίου Πίου.
- Ναι, παίξαμε πολύ ωραία.
- Αλλά τώρα νύχτωσε και μάλλον είναι αργά για να φύγεις.
- Πραγματικά, είπε το Νίου Νίου. Αλλά δεν πειράζει, θα ξεκινήσω αύριο πρωί πρωί.
- Καληνύχτα Νίου Νίου.
- Καληνύχτα.

Και έτσι το Νίου Νίου γύρισε στο σπίτι του και μόλις που κατάφερε να φτάσει μέχρι το κρεβατάκι του όπου το πήρε γλυκά γλυκά ο ύπνος.

Την επόμενη ημέρα το Νίου Νίου πήρε και πάλι το σακίδιό του και ξεκίνησε για τη μεγάλη περιπέτεια. Ήθελε να γυρίσει τον κόσμο και να κάνει πολλούς φίλους. Μόνο που λίγο πριν βγει στην ανοιχτή θάλασσα συνάντησε και πάλι το μικρό κόκκινο ψαράκι.

- Καλημέρα, είπε το Νίου Νίου.
- Καλημέρα, ξεκινάς για το γύρο του κόσμου. Έτσι δεν είναι;
- Ναι, είμαι έτοιμος.
- Καλά, αλλά γιατί δεν κάθесαι λίγο να παίξουμε πριν φύγεις;
- Πολύ ευχαρίστως! απάντησε το Νίου Νίου.

Εκείνη τη μέρα πέρασαν καλύτερα από όλες τις προηγούμενες. Έπαιξαν και γέλασαν μέχρι αργά το απόγευμα και όταν πια άρχισε να νυχτώνει το Πίου Πίου είπε:

- Ούτε σήμερα έφυγες... Καλύτερα όμως.
- Ναι, και ξέρεις κάτι, αποφάσισα να αναβάλω το ταξίδι μου.
- Αλήθεια, πολύ χαίρομαι. Γιατί όμως;
- Να, όχι ότι δε θέλω να γυρίσω τον κόσμο αλλά κατάλαβα ότι δε χρειάζεται να ψάχνει κανείς μακριά για να βρει ένα καλό φίλο.

Και έτσι το Νίου Νίου γύρισε στο σπίτι του. Και έκανε παρέα με το Πίου Πίου και έκαναν και πολλούς άλλους φίλους στη γειτονιά τους. Και, μετά από αρκετό καιρό έκαναν τελικά το μεγάλο ταξίδι και γύρισαν όλο τον κόσμο οι δυό τους και γνώρισαν πολλά μέρη και έμαθαν πολλά πράγματα και έκαναν πολλούς καινούργιους φίλους. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία...

Και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

05. Το χταπόδι και ο ψαροντουφεκάς

Μια φορά και έναν καιρό πριν από πολλά πολλά χρόνια όταν ακόμα τα καράβια είχαν μόνο πανιά και κουπιά, ένα πλοίο που ταξίδευε στο Αιγαίο βούλιαξε σε κάποιες απόκρημνες ακτές προσπαθώντας να βρει καταφύγιο από τη φουσκοθαλασσιά.

Το πλοίο αυτό κουβαλούσε πολλά εμπορεύματα μέσα στα αμπάρια του μεταξύ των οποίων και πολλούς αμφορείς. Οι αμφορείς είναι πήλινα μπουκάλια που χρησιμοποιούσαν στα αρχαία χρόνια για να βάζουν λάδι και κρασί. Ένας τέτοιος αμφορέας που είχε πάνω του μια όμορφη ζωγραφιά, ένα μεγάλο μαύρο χταπόδι, έπεσε στα μαλακά, κοντά στην παραλία, πάνω στην άμμο δίπλα σε ένα μεγάλο βράχο.

Πέρασαν χιλιάδες χρόνια. Ο αμφορέας είχε θαφτεί κάτω από την άμμο όταν μια μεγάλη τρικυμία την ξεσκέπασε. Πως έτυχε και περνούσε από εκεί ένα μεγαλόσωμο χταπόδι. Είδε την όμορφη ζωγραφιά και αμέσως κατάλαβε ότι εκεί θα έκανε το σπίτι του. Πήρε λοιπόν την Κυρά του και εγκαταστάθηκε. Δεν πέρασε πολύς καιρός και τους έδωσε ο θεός όχι ένα, όχι δύο αλλά τέσσερα όμορφα χταποδάκια, να, μικρά σαν την παλάμη μου. Πέρασαν οι μέρες και οι βδομάδες και τα χταποδάκια μεγάλωναν και τα χαίρονταν οι γονείς τους. Πόσο τα αγαπούσαν! Ο μπαμπάς τους δεν έχανε ευκαιρία να τα θαυμάζει και να τους λέει πόσο τ' αγαπά και πόσο είναι περήφανος γι αυτά. Αλλά και εκείνα θαύμαζαν και αγαπούσαν τη μαμά τους και τον μπαμπά τους. Ήταν μια πολύ αγαπημένη οικογένεια!

Μια μέρα όμως, μια μουντή μέρα που δεν προμήνυε τίποτα καλό, τα τέσσερα μικρά έπαιζαν έξω από το σπίτι τους. Είχαν βρει ένα μικρό κοχύλι και το πετούσε το ένα στο άλλο. Ο μπαμπάς και η μαμά είχαν πάει να βρουνε τίποτα να ψαρέψουν για το μεσημεριανό τους φαγητό. Τα χταποδάκια ένιωσαν ξαφνικά μια σκιά από πάνω τους. Και πραγματικά, δεν πρόφτασαν να γυρίσουν το κεφάλι τους όταν ένα χέρι τα έπιασε και τα έβαλε μέσα σε ένα δίχτυ. Ήταν ένας ψαροντουφεκάς! Ένας άνθρωπος που φορούσε μάσκα, για να βλέπει μέσα στο νερό, και αναπνευστήρα, για να αναπνέει, και κρατούσε ένα ψαροντούφεκο για να ψαρεύει. Ευτυχώς τα χταποδάκια του είχαν φανεί εύκολη λεία και δεν τα είχε χτυπήσει, τα είχε πιάσει όπως ήταν και τα είχε φυλακίσει στην ψαροσακούλα που είχε δέσει γύρω από την μέση του.

- Είσαστε καλά; ρώτησε το ένα.
- Ναι, ναι. Όλοι καλά, απάντησαν τα υπόλοιπα με μια φωνή.

Αρχισαν να ψάχνουν μια διέξοδο αλλά του κάκου. Το δίχτυ ήταν καλά κλεισμένο από όλες τις μεριές.

- Τώρα τι θα κάνουμε; Πως θα φύγουμε; κλαψούρισε το ένα.
- Θα πρέπει να περιμένουμε, να βρούμε την κατάλληλη ευκαιρία...
- Θέλω τη μαμά μου, θέλω το μπαμπά μου. Μπαμπάαααα άρχισε να κλαίει το πιο μικρό.

Δεν είχαν απομακρυνθεί και πολύ όταν τους άκουσε μια σουπιά. Κατάλαβε ότι ήταν κάποια παιδάκια και έτρεξε γρήγορα κοντά τους για να δει αν μπορεί να τα βοηθήσει. «Βγάλτε μας έξω», έκλαψε το ένα όλο αγωνία. Η σουπιά γρήγορα κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τα ελευθερώσει. «Περιμένετε με», τους είπε ψύχραιμα, και έφυγε για να ψάξει τους γονείς τους. Εκεί, μπροστά στον αμφορέα με το ζωγραφισμένο χταπόδι τους βρήκε φανερά αναστατωμένους. Πλησίασε.

- Ακολουθήστε με, ξέρω που είναι τα χταποδάκια σας.
- Ξέρεις; Μα πού πήγαν τα παλιόπαιδα; είπε πρώτη η μαμά χταποδίνα.
- Ακολουθήστε με, δεν υπάρχει χρόνος για καθυστέρηση.
- Εντάξει, προχώρα, είπε ο μπαμπάς και έπιασε τη μαμά από το πλοκάμι.

Λίγο πιο κάτω αντίκρισαν τον άνθρωπο. Φορούσε βατραχοπέδιλα και απομακρυνόταν γρήγορα.

- Αυτός είναι, έκανε νόημα η σουπιά.
- Α! τον άτιμο, τον ανανδρο, είπε ο μπαμπάς. Τώρα θα δει...

Και με αυτά τα λόγια κάλυψαν τα λίγα μέτρα που τους χώριζαν από τον άνθρωπο. Πρώτος έπεσε πάνω του ο μπαμπάς που με γρήγορες κινήσεις του έβγαλε τη μάσκα και τον αναπνευστήρα. Ο άνθρωπος αμέσως άρχισε να πνίγεται. Η μάσκα έπεσε στο βυθό και με βιαστικές κινήσεις εκείνος έβγαλε το κεφάλι του στην επιφάνεια. Ταυτοχρόνως όμως η μαμά του έλυσε την ψαροσακούλα ενώ η σουπιά του κατέβαζε το μαγικό και του έριχνε μια δυνατή δαγκωνιά στον πισινό. Πως πετάχθηκε στον αέρα σαν ηλεκτρισμένος και για πότε παράτησε το ψαρεντούφεκο και βγήκε γυμνός στην παραλία. Μόνο τα βατραχοπέδιλά του είχε καταφέρει να σώσει! Όλα τα άλλα είχανε βουλιάξει μέσα στη θάλασσα.

Τα χταποδάκια βγήκανε αμέσως από το δίχτυ. Έρε τρομάρα που είχαν πάρει τα κακόμοιρα! Το ένα έτρεμε ακόμα. Ο μπαμπάς και η μαμά τα πήραν αγκαλίτσα, έρε φανταστείτε σφιχτή αγκαλίτσα με 8 πλοκάμια ο κάθε ένας, και τα γέμισαν φιλάκια. Έτσι αγκαλιά, αφού ευχαρίστησαν τη σουπιά, γύρισαν στο χταποδόσπιτό τους. Έφαγαν από έναν αχινό που τους είχε φέρει η μαμά και ο μπαμπάς και μπήκαν γρήγορα στα κρεβατάκια τους.

Μετά από λίγο η οικογένεια είχε ξεχάσει πια την περιπέτεια και ροχάλιζαν όλοι μαζί με ανακατωμένα τα πλοκάμια τους.

Και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

06. Ο φοιτητής και τα σαλιγκάρια

Μια φορά και έναν καιρό ζούσε ένας φοιτητής σε ένα μικρό σπιτάκι στα Βριλήσσια, στο βάθος ενός κήπου μιας πολυκατοικίας. Ήτανε καλό παλικάρι, ζούσε μόνος του και

περνούσε αρκετές ώρες στο πανεπιστήμιο, στη βιβλιοθήκη αλλά και στα μπαρ και στις καφετέριες, όταν βέβαια είχε τελειώσει τα μαθήματά του και τις μελέτες του. Ήταν καλός φοιτητής. Σπούδαζε για να γίνει γιατρός.

Το σπιτάκι που ζούσε δεν ήταν ακριβώς σπιτάκι. Ήταν μάλλον κάτι σαν μια μεγάλη αποθήκη. Σαν, σαν το σπιτάκι του κηπουρού και ήταν πραγματικά όμορφα να ζει κανείς εκεί μια και κανένας από τους κατοίκους της πολυκατοικίας δεν κατέβαινε ποτέ στην αυλή. Έτσι είχε όλο τον κήπο δικό του. Του άρεσε το καλοκαίρι να κάθεται σε ένα πέτρινο πάγκο που είχε δίπλα στο σπιτάκι του και να πίνει την μύρα του ενώ άκουγε τα τζίτζικια και τα τριζόνια και ενώ γέμιζε ο κήπος με τις μυρωδιές της νύχτας.

Ήταν πραγματικά δροσερά εκεί το καλοκαίρι. Το σπιτάκι είχε μια αρκετά καλή μόνωση και καταβρεχόταν επιπλέον από το αυτόματο πότισμα. Πραγματικά του άρεσε πολύ αυτός ο ήχος. Όπως ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, έτοιμος να τον πάρει ο ύπνος, μπορούσε να ακούσει τον απαλό θόρυβο που έκανε το νερό όταν ξεκίναγε να περνάει από τα μπεκάκια. Τότε ένιωθε σιγουριά. Ένιωθε ότι ο κόσμος ήταν όμορφα πλασμένος και έτσι τον έπαιρνε απαλά ο ύπνος. Και στο όνειρό του δεν έβλεπε παρά λουλούδια και σκαθάρια και σαλιγκάρια και όλα τα ζώδια του κήπου που έσκαβαν το χώμα, το χώμα που μύριζε τόσο όμορφα από την υγρασία.

Σαλιγκάρια; Ναι, ο κήπος, λόγω του ποτίσματος και της δροσιάς του, μάζευε πολλά σαλιγκάρια. Αυτό όμως είχε δημιουργήσει ένα σοβαρό πρόβλημα.

Το παλικάρι πολλές φορές επέστρεφε αργά το βράδυ στο μικρό σπιτάκι του. Για να φτάσει στην πόρτα του έπρεπε να περάσει μέσα από τον κήπο και στη συνέχεια να περπατήσει σε ένα στενό πλακόστρωτο μονοπάτι ανάμεσα από δύο σειρές θάμνους. Το μονοπάτι και οι θάμνοι ήταν πολλές φορές βρεγμένοι από το αυτόματο πότισμα και μια όαση για όλα τα ζωντανά μέσα στην καλοκαιρινή κάψα της πόλης. Μια όαση που μάζευε και δεκάδες σαλιγκάρια.

Έτσι ένα βράδυ που το παλικάρι επέστρεφε σπίτι του άπτησε, κατά λάθος, ένα σαλιγκάρι από τα πολλά που βρισκότουσαν εκείνη τη στιγμή πάνω στο στενό πλακόστρωτο μονοπάτι. Η αλήθεια είναι ότι δεν το έκανε επίτηδες. Δεν το ήθελε καθόλου. Απλά η νύχτα ήτανε σκοτεινή και δεν είχε καθόλου φως.

- Ε, δε βλέπεις μπροστά σου κύριε; φώναξε αμέσως το πληγωμένο σαλιγκάρι.
- Συγγνώμη, δε σε πρόσεξα, έσκυψε το παλικάρι πάνω του.
- Εντάξει, τώρα τι θα κάνουμε;

Το παλικάρι μάζευε το σαλιγκάρι και το πήγε στο σπιτάκι του. Το έβαλε πάνω στο τραπέζι και το εξέτασε με το μεγεθυντικό φακό που είχε για τα γραμματόσημα. «Εντάξει, δε βλέπω μεγάλη ζημιά, όλα θα πάνε καλά», είπε και εξαφανίστηκε στο μπάνιο. Ύστερα επέστρεψε με ένα κουτί με χανσαπλάστ. «Ορίστε, τώρα θα είσαι εντάξει», είπε το παλικάρι αφού έβαλε ένα μικρό χανσαπλάστ εκεί που είχε χτυπήσει το σαλιγκάρι. «Σε ευχαριστώ», χαμογέλασε εκείνο.

Το βράδυ το παλικάρι δεν κοιμήθηκε πολύ καλά. Έβλεπε στον ύπνο το σαλιγκάρι που είχε πατήσει και στεναχωριόταν. Όταν ξύπνησε το πρωί αποφάσισε ότι δεν θα το ξανάφηνε να συμβεί. Είχε μια ιδέα. Πήγε στο ψιλικατζίδικο και επέστρεψε με ένα μικρό πακέτο. Είχε αγοράσει ένα μεγάλο κίτρινο φωσφορίζε μαρκαδόρο. «Φωσφορίζει στο σκοτάδι;», είχε ρωτήσει τον πωλητή. «Φωσφορίζει, φωσφορίζει», τον είχε διαβεβαιώσει εκείνος χαμογελώντας. «Είναι τοξικό;», είχε ξαναρωτήσει. «Όχι».

Μάζεψε προσεκτικά σε ένα πιάτο όλα τα σαλιγκάρια που βρήκε στο μονοπάτι του. Κάθισε στο πέτρινο παγκάκι και τους έβαψε το καβουκάκι τους, ένα, ένα, με το μαρκαδόρο. Ξαναέλεγξε το μονοπάτι και μάζεψε κανά-δύο που του είχαν ξεφύγει. Μετά τα αμόλησε.

Το ίδιο βράδυ επέστρεψε αργά. Στο πλακόστρωτο μπορούσε να διακρίνει ένα μικρό κίτρινο γαλαξία από σαλιγκάρια. Τα απέφυγε εύκολα. Μπήκε στο σπίτι του και έπεσε αμέσως στο κρεβάτι. Κοιμήθηκε βαθιά, χωρίς έγνοιες μέχρι το επόμενο πρωί!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

07. Μια αρκούδα στο τσίρκο μια φορά

Μια φορά και έναν καιρό ζούσε μια όμορφη καφετιά αρκούδα μέσα σε ένα δάσος, κοντά σε ένα ποτάμι με πολλά ψάρια.

Η αρκούδα μας ήταν πολύ ευτυχισμένη. Ξύπναγε το πρωί με τη δροσούλα και αφού τεντωνόταν έκανε μια πρωινή βουτιά στα παγωμένα νερά του ποταμού. Πλενότανε καλά καλά, χαιρότανε το κρύο νερό και ψάρευε και δύο ή τρεις χονδρούς σολομούς τους οποίους και έτρωγε με μεγάλη ευχαρίστηση για πρωινό. Μετά άραζε δίπλα στην κοίτη και liaζότανε μέχρι να στεγνώσει και ύστερα ξάπλωνε κάτω από ένα δέντρο και χαιρότανε ένα γλυκό πρωινό υπνάκο. Α! περνούσε πολύ καλά η αρκουδίτσα μας. Μετά τον πρωινό υπνάκο έπαιζε με τις φίλες της και το μεσημεράκι έτρωγαν όλες μαζί και την έπεφταν για ύπνο και πάλι κάτω από τα πυκνά δέντρα. Το απόγευμα έψαχναν για μελίτσια από τα οποία και άρμεγαν το μέλι τους. Το βραδάκι, η αρκουδίτσα μας, έτρωγε ένα ελαφρύ γεύμα και έπεφτε νωρίς για ύπνο ενώ τη νανούριζαν οι ήχοι της νύχτας. Τι γλυκιά ζωή!

Όμως δυστυχώς όλα αυτά μια μέρα τελείωσαν. Ένα πρωί ήρθαν κάτι άνθρωποι. Κρατούσαν κάτι δίχτυα στα χέρια και είχαν κάτι αυτοκίνητα-κλουβιά. Την έπιασαν στον ύπνο και της έκαναν μία ένεση που την έριξε ακόμα πιο βαθιά στα όνειρα. Έτσι την έβαλαν σε ένα δίχτυ και την φόρτωσαν σε ένα αυτοκίνητο-κλουβί.

Όταν ξύπνησε η αρκουδίτσα βρισκόταν μέσα σε ένα κλουβί. Γύρω της υπήρχαν και άλλα παρόμοια κλουβιά με διάφορα ζώα μέσα. Μπορούσε να διακρίνει λιοντάρια και τίγρεις. Πού ήταν; Δεν άργησε και πολύ να καταλάβει. Βρισκόταν σε ένα τσίρκο. Αργότερα ήρθε ένας κύριος με ένα μαστίγιο. Χτύπησε με δύναμη το μαστίγιο στο πάτωμα. Εκείνη φοβήθηκε πολύ. Αποφάσισε να μην του φέρνει αντιρρήσεις. Έτσι η αρκουδίτσα έμαθε όλα τα κόλπα και έκανε κάθε μέρα παράσταση στο τσίρκο. Δεν της άρεσαν καθόλου τα φώτα και η δυνατή μουσική και οι φωνές. Κάθε μέρα μετά την παράσταση γυρνούσε στο κλουβί της και αναπολούσε τα παλιά. Αχ πόσο θα ήθελε να μπορούσε να γυρίσει στο ποταμάκι της, να ψαρέψει ένα σολομό ή έστω μια πέστροφα, και να ξαπλώσει κάτω από τα δέντρα! Ήταν πολύ δυστυχισμένη και οι μέρες και οι εβδομάδες περνούσαν και είχε χάσει πια κάθε ελπίδα ότι κάποτε θα επέστρεφε στο σπίτι της.

Όμως στο τσίρκο αυτό ζούσε και ένα κοριτσάκι, μαζί με το μπαμπά του και τη μαμά του. Το κοριτσάκι, βέβαια, δε δούλευε στο τσίρκο, μια και πήγαινε κάθε μέρα στο

σχολείο, αλλά πολλές φορές βοηθούσε τους γονείς της τα απογεύματα στις παραστάσεις, οι οποίοι ήταν ακροβάτες και ταχυδακτυλουργοί. Τί περπατούσαν πάνω σε τεντωμένα σκοινιά, τί κρεμόντουσαν ανάποδα, τί πετούσαν πιάτα ο ένας στον άλλο και τα έπιαναν στον αέρα... Ήταν πραγματικά πολύ καλοί και έκαναν τον κόσμο να θαυμάζει αλλά και να γελάει με τα κόλπα τους. Το κοριτσάκι, μόλις τελείωνε τα μαθήματά του, έτρεχε να τους βοηθήσει και μετά καθότανε και παρακολουθούσε με ενδιαφέρον και τα υπόλοιπα νούμερα. Της άρεσε ο άνθρωπος βολίδα και οι κλόουν αλλά και διάφορα άλλα νούμερα.

Είχε προσέξει, όμως, και την αρκούδα η οποία έβγαινε στη σκηνή αμέσως μετά από τους γονείς της. Την είχε παρατηρήσει πόσο υπάκουη, πόσο έξυπνη αλλά και πόσο δυστυχισμένη ήταν. Έμοιαζε σα να φόραγε μια μόνιμη μάσκα, μια λυπημένη μάσκα. Τόσο δυστυχισμένη φαινόταν!

Έτσι μια μέρα, μετά το τέλος της παράστασης, το κοριτσάκι πλησίασε στο κλουβί της αρκούδας. Ήτανε ξαπλωμένη και η μουσούδα της εξέιχε ελάχιστα από τα κάγκελα. Τη χάιδεψε. Εκείνη δεν προσπάθησε να απομακρυνθεί ή να αντιδράσει. Απλά έμεινε στη θέση της βγάζοντας μικρά γρυλίσματα. «Τί είναι καλή μου αρκουδίτσα;», τη ρώτησε τρυφερά, «Δεν είσαι χαρούμενη εδώ; Τι είναι; Θέλεις να γυρίσεις στο σπίτι σου;». Και η αρκουδίτσα γρύλιζε μαλακά και μετά, θα έλεγε κανείς, ότι άρχισε να κλαίει, σα να καταλάβαινε τι της έλεγε το κοριτσάκι! Εκλαιγε σχεδόν σαν άνθρωπος και το κοριτσάκι συνέχιζε να τη χαϊδεύει και να της ψιθυρίζει λόγια παρηγοριάς μέχρι που νύχτωσε πια για τα καλά. «Πρέπει να φύγω τώρα», είπε τελικά, «αλλά να έχεις το νου σου. Θα ξαναέρθω αργά το βράδυ. Να είσαι έτοιμη!», πρόσθεσε το κοριτσάκι κλείνοντάς της το μάτι, και ύστερα πήγε στο τροχόσπιτο που χρησιμοποιούσαν για σπίτι οι γονείς της. Ήπιε το γάλα της και μετά έπεσε αμέσως για ύπνο.

Όλοι κοιμόντουσαν από ώρα πια όταν το κοριτσάκι σηκώθηκε από το κρεβάτι του και βγήκε έξω στην παγωμένη νύχτα. Που και που μπορούσε να ακούσει κανείς κάποιο άγρυπνο ζώο να ρουθουνίζει ή να βρυχάται ελαφρά ή κάποιο νυχτοπούλι. Το φεγγάρι είχε σηκωθεί ψηλά στον ορίζοντα. Το κοριτσάκι γλίστρησε ήσυχα στο σπιτάκι του φύλακα. Η πόρτα ήταν ανοιχτή, γιατί άλλωστε να κλειδώσει; Είχε κάτι να προστατέψει ή να κρύψει; Όχι, τίποτε άλλο εκτός από τα κλειδιά των κλουβιών τα οποία το κοριτσάκι ξεκρέμασε απαλά πριν βγει και πάλι από το τροχόσπιτο, κάτω από τους ήχους των ροχαλητών του φύλακα.

Πλησίασε το κλουβί της αρκούδας και άρχισε να δοκιμάζει τα κλειδιά. Εκείνη ξύπνησε αμέσως και την κοίταξε με συμπάθεια. Σα να χαμογελούσε! Μήπως μπορούσε να καταλάβει κάτι; Το κοριτσάκι δεν άργησε να βρει το σωστό κλειδί. Η καγκελόπορτα άνοιξε με ένα μικρό τρίξιμο και η αρκούδα βρέθηκε αμέσως έξω. Κοίταξε το κοριτσάκι με ευγνωμοσύνη και μετά της έγλυψε το πρόσωπο. «Φύγε! Φύγε γρήγορα», είπε ήρεμα το κοριτσάκι, δείχνοντας προς το δάσος. Και πράγματι, η αρκούδα δεν καθυστέρησε άλλο. Μόνο μια στιγμή, λίγο πιο κάτω, σταμάτησε και κοίταξε πίσω της. «Γεια σου», της έγνεψε το κοριτσάκι. Και ύστερα χάθηκε στο δάσος. Το κοριτσάκι επέστρεψε γρήγορα τα κλειδιά στο μέρος που τα είχε βρει και έπεσε αμέσως για ύπνο.

Το πρωί βρήκαν ανοιχτό το κλουβί και την αρκούδα άφαντη. Η αλήθεια είναι ότι τον μάλωσαν το φύλακα, μια και όλοι θεώρησαν ότι απλά είχε ξεχάσει να κλειδώσει το κλουβί. Το κοριτσάκι δεν ήθελε, βέβαια, κάτι τέτοιο αλλά ήταν αναπόφευκτο. Πάντως δεν το έκαναν και τρομερό θέμα και έτσι μετά από δύο ή τρεις ημέρες το θέμα ξεχάστηκε τελείως και μόνο ο θηριοδαστής κλαιγότανε γιατί τα λιοντάρια και οι τίγρεις δεν ήταν

και τόσο υπάκουα ζώα όσο η αρκουδίτσα μας. Μήπως έπρεπε, επί τέλους, να πάρει σύνταξη και να αμολήσουν όλα τα ζώα;

Πέρασαν δύο τρεις εβδομάδες και μια Κυριακή πρωί ο μπαμπάς, η μαμά και το κοριτσάκι πήγαν εκδρομή στο δάσος. Κοντά στο ποτάμι κάθισαν να κάνουν πικ νίκ. Τι παράξενο, μια όμορφη αρκουδίτσα εμφανίστηκε ξαφνικά και τους έφερε τρεις μεγάλους σολομούς τους οποίους και ακούμπησε στο καρό τραπεζομάντιλο. Ύστερα, αφού έγλειψε το πρόσωπο του κοριτσιού εξαφανίστηκε και πάλι στο δάσος.

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

08. Ο χορός των μπιζελιών (εμπνευσμένο από τη Λιλιπούπολη)

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ο κύριος Μπιζέλης, η κυρία Μπιζέλη, το Μπιζελόπουλο και η θεία Μπιζέλη και αποφάσισαν να κάνουν ένα μεγάλο πάρτι, μια μεγάλη γιορτή. Έτσι κάλεσαν όλους τους φίλους τους. Όμως είχαν καλέσει μόνο μπιζέλια και καθόλου άλλα λαχανικά ή φρούτα.

Έτσι ήρθε το βράδυ της γιορτής και όλα ήταν πολύ όμορφα. Είχαν μαζευτεί πολλά μπιζέλια και χόρευαν και τραγουδούσαν. Περνούσαν πραγματικά πολύ όμορφα.

Στο διπλανό διαμέρισμα ζούσαν όμως τα κολοκυθάκια. Άκουσαν τη μουσική και τα τραγούδια και ήθελαν και αυτά να πάνε στο πάρτι και να χορέψουν. Έτσι το αποφάσισαν και μια και δυό πάνε και χτυπάνε το κουδούνι. Βγαίνει ο κύριος Μπιζέλης.

- Ναι, τι θα θέλατε παρακαλώ;
- Γεια σας κύριε Μπιζέλη, είπαν τα κολοκυθάκια με μια φωνή.
- Γειά σας κολοκυθάκια, τι θα μπορούσα να κάνω για εσάς;
- Θα θέλαμε να έρθουμε και εμείς στο πάρτι σας και να διασκεδάσουμε λίγο.
- Αααα, δε γίνεται καλά μου κολοκυθάκια. Σε αυτό το πάρτι έχουμε καλέσει μόνο μπιζέλια.
- Σας παρακαλούμε, είπαν και πάλι με μια φωνή.
- Δε γίνεται, λυπάμαι, είπε ο κύριος Μπιζέλης και τους έκλεισε την πόρτα.

Έτσι τα κολοκυθάκια επέστρεψαν στο σπίτι τους πολύ στεναχωρημένα. Θέλανε πολύ να πάνε στο πάρτι και αυτά. Εκεί λοιπόν που καθόντουσαν και προσπαθούσαν να βρουν μία λύση ξαφνικά το ένα φώναξε «Το βρήκα, βρήκα τι θα κάνουμε» και αμέσως χάθηκε στη σοφίτα. Γύρισε μετά από λίγο κρατώντας μια στολή αστυνομικού. «Τι κάνεις με την αποκριάτικη στολή μου;» ρώτησε ένα άλλο κολοκυθάκι. «Κάτσε και θα δεις», απάντησε με νόημα το πρώτο. Φόρεσε τη στολή και βγήκε έξω. Πήγε μπροστά από την πόρτα του κύριου Μπιζέλη και χτύπησε το κουδούνι. Ανοίγει η πόρτα και εμφανίζεται ο κύριος Μπιζέλης.

- Καλησπέρα κύριε αστυνόμω, είπε, ωραία βραδιά.

- Πράγματι κύριε Μπιζέλη μόνο που έχουμε ένα πρόβλημα.
- Τι πρόβλημα κύριε αστυνόμε;
- Να, μας παραπονέθηκαν για τη μουσική και πολύ φοβάμαι πως θα πρέπει να την κλείσετε.
- Μα, αυτό δε γίνεται, αν κλείσω τη μουσική τότε θα τελειώσει το πάρτι, και είναι ακόμα τόσο νωρίς ...
- Δυστυχώς δεν υπάρχει άλλη λύση μια και μας έκαναν παράπονα, είναι άλλωστε ώρα κοινής ησυχίας.
- Είσαστε σίγουρος ότι δεν υπάρχει καμιά λύση, έξυσε το κεφάλι του χωρίς ελπίδα ο κύριος Μπιζέλης.
- Μμμμ, ναι, έχω μία ιδέα, αλλά δεν ξέρω αν θα πιάσει ...
- Πείτε μου.
- Λοιπόν, θα καλέσετε όλους τους γείτονές σας. Έτσι αυτοί, έρθουν δεν έρθουν, θα μαλακώσουν, θα ξέρουν ότι είναι καλεσμένοι και έτσι δε θα παραπονεθούν.
- Καταπληκτική ιδέα! Τρέχω αμέσως να την εφαρμόσω.
- Εντάξει, όμως σας προειδοποιώ. Αν μας ξαναπαραπονεθεί κανείς θα πρέπει να την κλείσετε τη μουσική.
- Μείνετε ήσυχος!

Το πονηρό το κολοκυθάκι γύρισε αμέσως στο σπίτι του και έκανε νόημα στα υπόλοιπα, «όλα καλά, σε δέκα λεπτά θα είμαστε στο πάρτι», και τους έκλεισε το μάτι.

Και πράγματι ο κύριος Μπιζέλης κάλεσε όλους τους γείτονες. Κάλεσε τις πατάτες, τα καρότα, τα κρεμμύδια, τα σκόρδα, το αγγούρι, τις ελιές, την μελιτζάνα, τη μπανάνα καθώς και όλα τα λαχανικά και τα φρούτα και φυσικά κάλεσε και τα κολοκυθάκια! Γύριζε από σπίτι σε σπίτι και από διαμέρισμα σε διαμέρισμα, χτύπαγε τα κουδούνια και έλεγε «Αγαπητοί γείτονες, με συγχωρείτε που δεν πρόλαβα νωρίτερα να σας καλέσω άλλα θα ήθελα, έστω και καθυστερημένα, να σας καλέσω να έρθετε στο πάρτι μου». Τα κολοκυθάκια του απάντησαν, «Καλά, θα το σκεφτούμε ...» και μόλις έκλεισαν την πόρτα ξεράθηκαν στα γέλια.

Και έτσι πήγαν όλοι στο πάρτι και έγινε ακόμα μεγαλύτερο κέφι από πριν. Όλα τα φρούτα και τα λαχανικά χόρευαν και διασκεδάζαν. Και αφού τελείωσε το πάρτι, και όλοι είχαν περάσει καταπληκτικά, τα κολοκυθάκια ομολόγησαν στον κύριο Μπιζέλη την ζαβολιά που είχαν κάνει και ζήτησαν συγνώμη μια και δεν ήταν καθόλου καλό αυτό που είχαν κάνει. Ο κύριος Μπιζέλης τα κοίταξε προς στιγμή με απορία και μετά ξεράθηκε στο γέλιο και τα συγχώρησε γιατί χάρη σε αυτά το πάρτι είχε πολύ μεγαλύτερη επιτυχία.

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

09. Τα τρία δελφινάκια

Μια φορά και έναν καιρό ήταν τρία δελφινάκια πολύ αγαπημένα. Μαζί έπαιζαν και γελούσαν όλη μέρα. Το μεσημέρι έτρωγαν και αφού κοιμόντουσαν λίγο συνέχιζαν τα

παιχνίδια τους μέχρι αργά το βράδυ. Α! τι όμορφη είναι η ζωή όταν είσαι παιδί και δεν έχεις έγνοιες!

Μια μέρα, όμως, εκεί που έπαιζαν είδαν από μακριά να έρχεται ένα μεγάλο ιστιοφόρο πλοίο. Τους έκανε πολύ εντύπωση και έτσι πλησίασαν επικίνδυνα και εκεί που έπαιζαν το ένα από τα δελφινάκια χτύπησε πάνω στην καρίνα του πλοίου. Ευτυχώς αμέσως αντιλήφθηκε κάποιος από τους ναύτες το ατύχημα και έτσι ο καπετάνιος έδωσε εντολή να γυρίσουν πίσω και να μαζέψουν το πληγωμένο δελφινάκι. Μετά από λίγο έφτασαν στο λιμάνι και ήρθε το ασθενοφόρο και το πήρε. Το πήγαν στο ενυδρείο της πόλης.

Πέρασαν μερικές ημέρες. Ευτυχώς στο ενυδρείο υπήρχαν ειδικοί και μπόρεσαν και γιάτρεψαν το δελφινάκι. Του έδεσαν τις πληγές και το περιποιήθηκαν. Το δελφινάκι μέρα με τη μέρα γινόταν καλύτερα. Έτρωγε τα ψαράκια που το ταΐζανε και κολυμπούσε, χωρίς πολύ κέφι είναι η αλήθεια, στη μεγάλη δεξαμενή. Τα απογεύματα μαζευόταν πολύς κόσμος για να το παρακολουθήσουν να κάνει τα παιχνίδια του. Μεταξύ των άλλων ερχόταν και η κόρη του επιστάτη. Μάλιστα, όταν δεν είχε κόσμο έμπαινε και εκείνη στη δεξαμενή και κολυμπούσαν μαζί.

Και έτσι σιγά σιγά το κοριτσάκι και το δελφινάκι έγιναν φίλοι. Και στην αρχή έπαιζαν μπάλα και μετά, σιγά σιγά, άρχισαν να κολυμπάνε μαζί και να κυνηγιούνται μέσα στο νερό. Ανέβαινε το κοριτσάκι πάνω στο δελφίνι, κρατιόταν από το πτερύγιο και μαζί γλιστρούσαν στο δροσερό νερό. Το ενυδρείο τα απογεύματα γέμιζε με πολύ κόσμο για να θαυμάσουν τα καμώματα τους!

Και έτσι έγιναν καλοί φίλοι. Και μη νομίζετε ότι μόνο έπαιζαν. Είχαν αρχίσει και να μιλάνε! Ήταν μια μέρα που έγινε σχεδόν τυχαία. Το κοριτσάκι σφύριξε ένα σκοπό και έπιασε μια φάλτση νότα. Το δελφινάκι το επανέλαβε με μεγάλη επιτυχία. Έτσι άρχισαν να δοκιμάζουν και πριν περάσουν μερικές ημέρες το κοριτσάκι μπορούσε να αναγνωρίζει και να επαναλαμβάνει τουλάχιστον 10 διαφορετικά σφυρίγματα. Και ύστερα από μερικές ημέρες είχε καταλάβει και το νόημά τους. Έτσι άρχισαν να μιλάνε μεταξύ τους και να κάνουν ακόμα πιο δύσκολα παιχνίδια.

Όμως σιγά σιγά το κοριτσάκι κατάλαβε ότι κάτι δεν πάει καλά. «Τι συμβαίνει;» του σφύριξε ένα απόγευμα μετά το παιχνίδι τους. Σα να το είχε δει σκυθρωπό. «Θέλω να γυρίσω στη θάλασσα. Στους φίλους μου...» είπε εκείνο λυπημένα.

Το κοριτσάκι όλο το βράδυ δεν κοιμήθηκε. Το απόγευμα μετά το σχολείο πήγε και βρήκε τον πατέρα του στο ενυδρείο.

- Μπαμπά, το δελφινάκι δεν είναι ευχαριστημένο.
- Τι συμβαίνει;
- Να, θέλει να επιστρέψει στη θάλασσα.
- Χμμμ, ναι, αλλά πως θα πείσουμε τον ιδιοκτήτη του ενυδρείου; Βγάζει τόσα λεφτά από τα εισιτήρια όλου αυτού του κόσμου που έρχεται να σας θαυμάσει.
- Έχω μια ιδέα...

Και έτσι την επόμενη ημέρα το απόγευμα έριξαν το δελφινάκι στη θάλασσα. Το κοριτσάκι φόρεσε το μαγιό του και έπεσε και αυτό στη θάλασσα. Σε λίγο δεν ήταν ένα αλλά τρία τα δελφινάκια που είχαν πλησιάσει, είχαν έρθει οι δύο φίλοι του! Όλα μαζί έπαιζαν με το κοριτσάκι και έκαναν ακροβατικά και κόλπα περισσότερα από ποτέ. Οι κερκίδες του ενυδρείου, που βρίσκονταν ακριβώς από πάνω από το σημείο που έπαιζαν

τα δελφινάκια και το κοριτσάκι, ήταν γεμάτες μιας και ήταν το καλύτερο σημείο που θα μπορούσε να βρει κανείς για να κάτσει και να απολαύσει το θέαμα.

Και το ενυδρείο συνέχισε να είναι γεμάτο κάθε απόγευμα για πολλά χρόνια μια και όπως είχε υποσχεθεί, το δελφινάκι κάθε απόγευμα ερχόταν και έπαιζε με το κοριτσάκι. Και όταν το κοριτσάκι μεγάλωσε σπούδασε βιολογία στο πανεπιστήμιο και μετά έπιασε και αυτό δουλειά στο ενυδρείο και έτσι μπορούσαν να παίζουν με το δελφινάκι όλη την ημέρα άμα ήθελαν!

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

10. Η κατσικούλα που δεν είχε να δώσει γάλα στο κατσικάκι της

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια κατσικούλα και είχε ένα μικρό κατσικάκι νεογέννητο και πολύ μικρούλι. Κάποια στιγμή το κατσικάκι πείνασε και ήθελε γαλατάκι να πιει. Όμως η κατσικούλα δεν είχε γαλατάκι να του δώσει μια και ο αγρότης την είχε αρμέξει νωρίτερα. Τι να κάνει, τι να κάνει, αποφάσισε να πάει στο στάβλο δίπλα που ήταν η κυρία φοράδα που είχε και αυτή ένα πουλαράκι και έτσι ίσως της περίσσευε λίγο γάλα να της δώσει.

Πάει λοιπόν έξω από το παχνί της φοράδας, χτυπάει την πόρτα και μπαίνει μέσα.

- Μπέεε, μπέεε, κυρία φοράδα μήπως έχεις λίγο γάλα να μου δώσεις γιατί μου τελείωσε και πεινάει το κατσικάκι μου;
- Χμμμ, Χμμμ, δυστυχώς, κυρία κατσικά μου, μου τελείωσε κι εμένα το γαλατάκι μου μια και μόλις τάισα το πουλαράκι.
- Μπέεε, μπέεε, ωχ και τι θα κάνω τώρα η καημένη που πεινάει το μικρό μου το κατσικάκι;
- Χμμμ, Χμμμ, για δοκίμασε δίπλα που είναι η κυρία αγελάδα. Θαρρώ ότι κι εκείνη έχει ένα μικρό μοσχαράκι που βυζαίνει. Μπορεί να έχει λίγο γαλατάκι να σου δώσει.
- Μπέεε, μπέεε, έτσι θα κάνω κυρία φοράδα μου, σε ευχαριστώ!

Και έτσι η κυρία κατσικά πήγε στο διπλανό παχνί που ήταν η κυρία αγελάδα. Χτύπησε την πόρτα και μπήκε μέσα.

- Μπέεε, μπέεε, κυρία αγελάδα γεια σου.
- Μούου, μούου, γεια σου κατσικούλα μου. Ποιός καλός άνεμος σε στέλνει;
- Μπέεε, μπέεε, να, μου τελείωσε το γαλατάκι και πεινάει το κατσικάκι μου. Μπας και έχεις λίγο να μου δώσεις;
- Μούου, μούου, αχ καλή μου κατσικούλα δυστυχώς δεν έχω καθόλου γαλατάκι. Μου το πήρε όλο ο αγρότης που με άρμεξε το πρωί.
- Μπέεε, μπέεε, αχ και τι θα κάνω η καημένη που πεινάει το παιδάκι μου.
- Μούου, μούου, έχω μια ιδέα. Γιατί δεν πηγαίνεις στο παιδάκι να του ζητήσεις λίγο γαλατάκι;

- Μπέεε, μπέεε, καλή ιδέα! Θα πάω! Σε ευχαριστώ κουμπάρα!

Και έτσι η κατσικούλα πήγε στο σπίτι του αγρότη και χτύπησε την πόρτα. Σε λίγο ήρθε το παιδάκι, άνοιξε την πόρτα και της χάιδεψε το κεφαλάκι και το λαιμουδάκι.

- Τι θες κατσικούλα μου; ρώτησε. Μήπως θέλεις να σου φέρω λίγο χορταράκι να φας;

- Μπέεε, μπέεε, όχι παιδάκι, αυτό που θα ήθελα είναι να μου φέρεις λίγο γαλατάκι γιατί το κατσικάκι μου πεινάει.

- Με μεγάλη μου χαρά! είπε το παιδάκι.

Πήγε στη κουζίνα και έβγαλε μια μεγάλη κανάτα με γάλα από το ψυγείο. Με αυτή γέμισε δύο μπιμπερό του μικρού του αδερφού και τα έφερε στην κατσικούλα μέσα σε μια σακούλα. «Ορίστε», της είπε και κρέμασε τη σακούλα στο δεξί της κέρατο. «Μπέεε, μπέεε, σε ευχαριστώ καλό παιδάκι», είπε η κατσικά και κατευθύνθηκε προς το παχνί της για να ταΐσει το κατσικάκι της.

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

11.Ο Χιονάνθρωπος

Μια φορά κι έναν καιρό ήτανε δύο καλά παιδάκια, δύο αδερφάκια, πολύ αγαπημένα. Ήτανε λίγο μετά τα Χριστούγεννα όταν χιόνισε πολύ και την επόμενη ημέρα αφού τύθησαν καλά βγήκαν έξω στον κήπο για να παίξουν με το χιόνι.

Και πραγματικά έπαιζαν πολύ όμορφα όταν αποφάσισαν να φτιάξουν ένα χιονάνθρωπο. Έφτιαξαν λοιπόν τρεις μεγάλες μπάλες και μία πιο μικρή για το κεφάλι του και μετά του έβαλαν καπέλο, του έφτιαξαν μύτη από καρότο και μάτια από βελανίδια, του φόρεσαν τα παλιά γυαλιά του παππού, του έφτιαξαν στόμα με μικρά ξυλαράκια και του έβαλαν μια πίπα. Τέλος του φόρεσαν ένα κασκόλ και του έβαλαν κουμπάκια στο σακάκι του. Ήταν πολύ ωραίος. Τα παιδάκια έπαιζαν όλη ημέρα γύρω του, μέχρι που ήρθε η ώρα να φάνε, και ήταν χαρούμενα. Και ο χιονάνθρωπος ήταν χαρούμενος.

Και το ίδιο συνεχίστηκε και την επόμενη ημέρα και την μέρα μετά από αυτήν. Τα παιδάκια έπαιζαν γύρω από τον χιονάνθρωπο και εκείνος χαιρόταν να τα βλέπει τόσο χαρούμενα και αφοσιωμένα στο παιχνίδι τους. Και όλα πήγαιναν πολύ καλά μέχρι που ... μέχρι που την τρίτη ημέρα βγήκε ο ήλιος. Ήταν ακόμα νωρίς το πρωί όταν ο χιονάνθρωπος κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Πραγματικά, έβλεπε τα κλαδιά των δέντρων να στάζουν νερό και μετά είδε το χιόνι γύρω του να λιώνει και τότε κατάλαβε ότι και ο ίδιος έλιωνε. Πολύ στεναχωρήθηκε. Τότε βγήκαν έξω τα παιδάκια. Τον πλησίασαν και αμέσως κατάλαβαν ποιο ήταν το πρόβλημα. «Μη στεναχωριέσαι», είπε το μεγαλύτερο, «δεν πειράζει που λιώνεις μια και όταν ξαναχιονίσει θα σε ξαναφτιάξουμε». «Ναι», πρόσθεσε και το δεύτερο, «στο υποσχόμαστε!». Και έτσι ο χιονάνθρωπος δεν λυπόταν τόσο πολύ πια, μέχρι που έλιωσε τελείως.

Και πράγματι δεν άργησε και πολύ να ξαναχιονίσει. Και τότε τα παιδιά βγήκαν και πάλι στον κήπο και ξαναέφτιαξαν το χιονάνθρωπο. Έφτιαξαν τρεις μεγάλες μπάλες και μία πιο μικρή για το κεφάλι του και μετά του έβαλαν καπέλο, του έφτιαξαν μύτη από καρότο και μάτια από βελανίδια, του φόρεσαν τα παλιά γυαλιά του παππού, του έφτιαξαν στόμα με μικρά ξυλαράκια και του έβαλαν μια πίπα. Τέλος του φόρεσαν ένα κασκόλ και του έβαλαν κουμπάκια στο σακάκι του. Ήταν πολύ ωραίος. Τα παιδάκια έπαιζαν όλη ημέρα γύρω του, μέχρι που ήρθε η ώρα να φάνε, και ήταν χαρούμενα. Και ο χιονάνθρωπος ήταν χαρούμενος.

Και ύστερα βγήκε ο ήλιος και ο χιονάνθρωπος έλιωσε. Και μετά από λίγο καιρό ξαναχιόνισε. Και τα παιδάκια βγήκαν έξω στον κήπο και ξαναέφτιαξαν το χιονάνθρωπο. Και ύστερα έλιωσε και μετά ξαναχιόνισε και τα παιδάκια τον ξαναέφτιαξαν και μετά έλιωσε και ύστερα χιόνισε και μετά τα παιδάκια τον ξαναέφτιαξαν ...

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

12. Ο γαϊδαράκος και ο κακός αγρότης

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας γαϊδαράκος που είχε δουλέψει πολλά χρόνια για το αφεντικό του που ήταν αγρότης.

Και τι δεν είχε κάνει για το αφεντικό του. Τι πέτρες κουβάλαγε για να χτίσει το σπίτι του. Τι σανό κουβάλαγε το καλοκαίρι και σταφύλια από τον τρύγο. Τι ξύλα το φθινόπωρο και το χειμώνα για να έχει να καίει ο αγρότης στο τζάκι του. Τι μεγάλα μπιτόνια με νερό όταν είχε ξηρασία για να ποτίσει τα χωράφια του. Με δυό λόγια ο γαϊδαράκος του είχε δουλέψει σκληρά μια ολόκληρη ζωή.

Έφτασε μια μέρα, όμως, που κουράστηκε, που γέρασε. Δεν μπορούσε πια να σηκώνει τα πιο βαριά φορτία όπως πριν. Στην αρχή ο αγρότης απλά άρχισε να τον χτυπάει και να τον φωνάζει τεμπέλη. Τι αχαριστία! Μετά, όταν κατάλαβε ότι ο γαϊδαράκος δε θα μπορούσε πια να σηκώσει τα βάρη που σήκωνε παλιότερα αποφάσισε να τον ξεφορτωθεί. «Τι να τον κάνω εγώ τον τεμπέλαρο», σκέφτηκε, «δεν μπορώ εγώ να ταΐζω άχρηστα στόματα». Και το σούρουπο τον πήγε και τον άφησε στο βουνό για να τον φάνε οι λύκοι.

Και πράγματι δεν άργησε να ακούσει το ουρλιαχτό τους. Μαζεύτηκαν πέντε από δαύτους και τον πλησίαζαν με μάτια που έκαιγαν σαν κάρβουνα. Απείχαν πια μόνο μία σπιθαμή. Ο γαϊδαράκος έκλεισε τα μάτια του και περίμενε υπομονετικά. Έλπιζε μόνο όλα να τελειώσουν γρήγορα. Και έτσι και έγινε μια και την επόμενη στιγμή άκουσε ένα νέο ουρλιαχτό από άλλη κατεύθυνση. Άνοιξε και πάλι τα μάτια του. Μια άλλη ομάδα λύκων πλησίαζε. Έγινε μεγάλη μάχη. Ο γαϊδαράκος, μην πιστεύοντας στην καλή του τύχη, γλίστρησε σιγά σιγά και κατέβηκε το βουνό πριν οι λύκοι το καταλάβουν. Μετά

από λίγο έφτασε στο χωριό. Μην έχοντας που να πάει αποφάσισε να πάει στο σπίτι του παλιού του αφεντικού. Είχε αρχίσει να πεινάει!

Ήταν πια έξω από το σπίτι του αγρότη. Ησυχία. Είδε τότε δύο σκιές να βγαίνουν από το παράθυρο. «Κλέφτες», σκέφτηκε. Πλησίασε χωρίς αυτοί να τον δούνε και τους έχωσε δύο γερές με τα πίσω του πόδια. Έπεσαν και οι δύο ξεροί. Με το θόρυβο ξύπνησε και ο αγρότης. Βγήκε έξω και έμεινε εμβρόνητος. «Μα καλά, εγώ σε άφησα να σε φάνε οι λύκοι και εσύ παρόλα αυτά με έσωσες από τους κλέφτες! Τι κακός άνθρωπος που είμαι! Από τη στιγμή αυτή όμως θα αλλάξω και θα επανορθώσω».

Και πράγματι. Ο αγρότης έγινε πια καλός άνθρωπος. Έβαλε και το γαϊδαράκο στο παχνί του και τον τάζε κάθε μέρα το καλύτερο σανό. Και τον έβαζε να κάνει μόνο ελαφριές δουλειές και να κάνει βόλτα τα εγγονάκια του. Και έτσι ο γαϊδαράκος έζησε ευτυχισμένος μέχρι τα βαθιά γεράματα.

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

13. Το παιδάκι και το σκυλάκι

Μια φορά και έναν καιρό ζούσε ένα κοριτσάκι που είχε ένα όμορφο σκύλο. Ο σκύλος και το κοριτσάκι ήταν πολύ αγαπημένοι. Μαζί έπαιζαν, μαζί έτρωγαν και μαζί κοιμόντουσαν, το κοριτσάκι στο κρεβάτι του και ο σκύλος στο χαλάκι στα πόδια του.

Μία Κυριακή πρωί το κοριτσάκι είχε πάει στην παιδική χαρά με το μπαμπά του και το σκύλο του και αφού έπαιξαν και χόρτασαν τις κούνιες και τις τσουλήθρες αλλά και τα κουβαδάκια και τις μπάλες αποφάσισαν να φύγουν. Το σκυλάκι στο μεταξύ είχε πέσει για ύπνο κάτω από μια σκιούλα που είχε βρει. Έτσι μέσα στη μουργέλα του μεσημεριού ο μπαμπάς και το κοριτσάκι ξεχάστηκαν και έφυγαν χωρίς το σκυλάκι.

Μόλις όμως έφτασαν στο σπίτι ξαφνικά θυμήθηκαν το σκυλάκι. Αμέσως γύρισαν στην παιδική χαρά και άρχισαν να το ψάχνουν. Όμως εκείνο στο μεταξύ είχε φύγει και γυρνούσε στους δρόμους προσπαθώντας να βρει το σπίτι του. Έψαξαν όλο το απόγευμα μέχρι που νύχτωσε και γύρισαν σπίτι. Το κοριτσάκι ήταν απαρηγόρητο και έτσι ο μπαμπάς ξαναέφυγε και συνέχισε να ψάχνει μέχρι αργά το βράδυ, δυστυχώς χωρίς επιτυχία.

Το σκυλάκι στο μεταξύ είχε φτάσει στη διπλανή γειτονιά. Εκεί το είδε μια καλή γιαγιούλα, κουρασμένο και πεινασμένο, και το πήρε στο σπίτι της. Το έβαλε σε μια γωνίτσα στην αυλή της και του έδωσε νεράκι και φαγητό. Ύστερα του έφτιαξε ένα πρόχειρο σπιτάκι για να κοιμηθεί.

Ο μπαμπάς την επόμενη ημέρα τύπωσε τη φωτογραφία του σκυλιού σε πολλά αντίτυπα και το απόγευμα, μετά τη δουλειά, γύρισε όλη τη γειτονιά και τα κόλλησε δεξιά και αριστερά. Έλπιζε ότι κάποιος θα τον έβρισκε και θα τους έπαιρνε τηλέφωνο.

Και όντως έτσι έγινε! Η γιαγιούλα την επόμενη ημέρα αποφάσισε να πάει το σκυλάκι βόλτα και όπως περνούσανε δίπλα από ένα ψηλό ευκάλυπτο είδανε τη φωτογραφία με το

τηλέφωνο. Έτσι το ίδιο βράδυ το σκυλάκι ήταν στο σπίτι του! Χαρές που έκανε το κοριτσάκι! Αλλά και το σκυλάκι δε σταμάταγε να χοροπηδάει γύρω γύρω και να βγάζει μικρές κραυγούλες.

Η αλήθεια είναι ότι η γιαγιούλα λυπήθηκε γιατί είχε αρχίσει να συνηθίζει στην παρέα του μικρού παιχνιδιάρικου σκυλιού. Το κοριτσάκι την είδε στεναχωρημένη, ενώ είχε αγκαλιά το σκυλάκι της, και κατάλαβε. Και έτσι της υποσχέθηκε ότι θα πηγαίνουν βόλτα μέχρι το σπιτάκι της για να την βλέπουνε όποτε έχουν λίγο χρόνο.

Και πραγματικά, σχεδόν κάθε Κυριακή πρωί το κοριτσάκι περνούσε με τον μπαμπά ή τη μαμά από το σπίτι της γιαγιούλας, μαζί με το σκυλάκι βέβαια. Εκείνη τους φίλευε πότε κουλουράκια, πότε κέικ ή πάστα φλώρα και πάντα ένα μεγάλο φλιτζάνι κακάο. Και όλοι ήταν πολύ χαρούμενοι μια και βλέπετε το κοριτσάκι δεν είχε γιαγιά ενώ η γιαγιά δεν είχε εγγονάκια και έτσι πολύ τους άρεσε να κάνουνε παρέα και να πίνουνε μαζί τη σοκολάτα τους!

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

14. Η πραγματική ιστορία του τζίτζικα και του μέρμηγκα

Μια φορά και έναν καιρό σε ένα δάσος από πεύκα δίπλα στην θάλασσα ζούσε ένας τζίτζικας. Ήταν καλοκαίρι και η ζωή ήταν πραγματικά πολύ όμορφη! Ο τζίτζικας ξυπνούσε αργά το πρωί, χωρίς πολύ βιασύνη, έπινε τον καφέ του και μετά άραζε και τζίτζικαγε μέχρι το μεσημέρι. Ύστερα έπαιρνε ένα μεσημεριανό υπνάκι και συνέχιζε να παίζει μουσική μέχρι αργά το βράδυ. Αλήθεια τι γλυκιά που είναι η ζωή μέσα σε ένα καλοκαίρι που μοιάζει αιώνιο! Μόνο που, δυστυχώς για τον τζίτζικα το καλοκαίρι δεν είναι πραγματικά αιώνιο.

Η αλήθεια είναι ότι τα μυρμήγκια τον είχαν προειδοποιήσει πολλές φορές. Αυτά ξυπνάγανε με την αυγούλα και μέχρι να ξυπνήσει ο προκομμένος ο τζίτζικας είχαν ήδη κουβαλήσει πέρα δώθε σποράκια για μερικές ώρες. Τον έβλεπαν να τεντώνεται κατά το μεσημεράκι και του έλεγαν, «Τζίτζικα, βάλε μυαλό, το καλοκαίρι δε θα κρατήσει για πάντα. Στρώσου και εσύ στη δουλειά πριν να είναι πολύ αργά». Ο τζίτζικας όμως τους κορόιδευε, «Δεν ξέρετε να διασκεδάσετε τη ζωή σας!», τους απαντούσε και συνέχιζε το χαβά του.

Μέχρι που μια μέρα ο τζίτζικας ένιωσε τον καιρό να αλλάζει. Στην αρχή απλά είχε μια ελαφριά δροσιά. Μετά έγινε φανερό ότι είχε πια έρθει το φθινόπωρο. Και μετά, χωρίς καλά καλά να το καταλάβει, ήρθε ο χειμώνας. Το κατάλαβε καλά όταν μια μέρα ξύπνησε τουρτουρίζοντας από το κρύο και αντίκρισε γύρω του ένα κάτασπρο τοπίο. Είχε χιονίσει το βράδυ!

Εκείνη τη μέρα δεν έβρισκε πραγματικά τίποτα να φάει ο κακομοίρης ο τζίτζικας! Και τότε, μέσα στην απόγνωσή του, σκέφτηκε τα μυρμήγκια. «Άραγε θα μου δώσουν

ένα πιάτο φαί;», σκέφτηκε όλο ελπίδα. Έφτασε μπροστά στη φωλιά τους και χτύπησε τη μικρή ξύλινη πόρτα. «Ποιός είναι», ρώτησε από μέσα το μερμήγκι. «Εγώ ο τζίτζικας», απάντησε εκείνος τουρτουρίζοντας. «Τι θέλεις;». «Πεινάω, πεινάω και κρυώνω. Άνοιξέ μου σε παρακαλώ». Άκουσε την κλειδαριά και στο κεφαλόσκαλο εμφανίστηκε ο μέρμηγκας. Του έριξε μια γρήγορη ματιά και κατέληξε. «Κακομοίρη μου, δε στο λέγαμε όλο το καλοκαίρι ότι θα έρθει μια μέρα ο χειμώνας;». Ο τζίτζικας δεν απάντησε. Άλλωστε τι να πει; Είχε δίκιο ο μέρμηγκας. «Κοιτά, δε θέλω τίποτα ιδιαίτερο. Να, μια μικρή γωνίτσα στη φωλιά σας για να ζεσταθώ και μια μπουκιά φαγητό.». Ο μέρμηγκας τον λυπήθηκε πραγματικά. Έξυσε την κεραία του και είπε, «Κοίτα, περίμενε εδώ. Θα δω τι μπορώ να κάνω», και έκλεισε την πόρτα. Λίγο αργότερα βρισκόταν ήδη στην αίθουσα του θρόνου.

«Βασιλιά μου, το και το. Έχουμε τον τζίτζικα που πεινάει και κρυώνει και μας ζητάει να τον βοηθήσουμε».

«Χμμμ», είπε ο βασιλιάς, «αυτός ο τεμπέλης δε δούλευε όλο το καλοκαίρι και μάλιστα μας κοροΐδευε κιόλας. Τι λένε οι σύμβουλοι;»

«Βασιλιά», πετάχτηκε αμέσως ένας σύμβουλος, «Να τον αφήσουμε στη μοίρα του. Καλά να πάθει. Του αξίζει!»

«Όχι», σηκώθηκε αμέσως ένας γηραιός σύμβουλος, ο πιο σοφός των μυρμηγκιών. «Δεν είναι σωστό να τον αφήσουμε να ψοφήσει από την πείνα και από το κρύο όταν έχουμε τη δυνατότητα να τον βοηθήσουμε. Που είναι η αγάπη μας και η συμπόνια μας;». Τα μυρμηγκία τον άκουγαν με προσοχή. «Ναι από την άλλη όμως ...», προσπάθησε να τον διακόψει ο άλλος σύμβουλος. «Σσς», είπε ο βασιλιάς. «Άφησέ τον να τελειώσει». Ο γέρο σύμβουλος συνέχισε, «Γιατί να μην κάνουμε το καλό όταν μάλιστα μπορούμε να βγούμε και κερδισμένοι όλοι από αυτό». «Δηλαδή, τι εννοείς;», ρώτησε ο βασιλιάς με ενδιαφέρον. «Να βασιλιά μου.», συνέχισε ο γέρο σύμβουλος, «Μπορούμε να φέρουμε το τζίτζικα εδώ, να του δώσουμε μια γωνίτσα για να κοιμάται και να του εξασφαλίσουμε λίγο φαγητό. Τι θα μας κοστίσει; Από την άλλη αυτός θα παίζει μουσική για μας και θα μας τραγουδάει και έτσι θα μπορέσουμε να διασκεδάσουμε και εμείς και να το ρίζουμε και λίγο έξω, που έχουμε τόσο κουραστεί από τη δουλειά του καλοκαιριού. Έτσι θα είμαστε όλοι κερδισμένοι, και ο τζίτζικας και εμείς.». «Μπράβο», είπε ο βασιλιάς, «γι αυτό σε λένε όλοι σοφό». «Φέρτε το τζίτζικα!».

Ο μέρμηγκας επέστρεψε και πάλι στην είσοδο και ξεκλείδωσε τη μεγάλη ξύλινη πόρτα. Ο τζίτζικας τον κοίταξε με μια παγωμένη ματιά όλο ελπίδα. «Έλα μέσα μπαγάσα», του χαμογέλασε.

Και έτσι όλοι βγήκαν κερδισμένοι και ο τζίτζικας γιατί έβγαλε το χειμώνα στη ζέστη με αρκετό φαγητό αλλά και τα μερμήγκια που χόρεψαν με την ψυχή τους!

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

15. Η έξυπνη κοτούλα

Μια φορά και έναν καιρό σε ένα κοτέτσι ζούσε μια κοτούλα που ήταν πραγματικά πολύ έξυπνη αφού μια φορά κατάφερε και ξεγέλασε την ίδια την αλεπού που είναι, ως γνωστόν, το πιο έξυπνο και πονηρό ζώο.

Ήταν ένα καλοκαιρινό βράδυ με πανσέληνο, θαρρώ. Είχε λίγο ψύχρα και οι κοτούλες είχαν από νωρίς μπει στο κοτέτσι τους και ροχάλιζαν από ώρα. Κάτω από το κοτέτσι είχε το σπιτάκι του ο Αζώρ, ο σκύλος φύλακας του αγροκτήματος ο οποίος κοιμόταν και αυτός με βαρύ ροχαλητό. Τότε ήταν που έκανε την εμφάνισή της η κυρά Μαριώ, η αλεπού.

Πρώτα έσκαψε ένα λαγούμι κάτω από την περιφραξη και μετά δεν άργησε καθόλου να εντοπίσει το κοτέτσι με τις παχουλές κοτούλες. Χωρίς πολύ θόρυβο κατάφερε να γλιστρήσει στο κοτέτσι και έπιασε μια από τις πιο παχουλές από το λαιμό. Τότε ήταν που ξύπνησε η πονηρή κοτούλα μας και κατάλαβε ότι αν ήθελε να σώσει τη φίλη της έπρεπε να δράσει γρήγορα. «Πσσσς, κυρά Μαριώ», ψιθύρισε θαρρετά ενώ μέσα της, βέβαια, έτρεμε η καρδούλα της. Αλλά έτσι είναι. Γενναίος δεν είναι όποιος δε φοβάται (αυτός είναι ο ανόητος, αυτός που δεν καταλαβαίνει τον κίνδυνο) αλλά αυτός που ενώ φοβάται καταφέρνει και ελέγχει το φόβο του. Αμέσως η αλεπού γύρισε προς τη μεριά της.

«Τι θες του λόγου σου; Θέλεις να σε φάω πρώτη;», είπε. «Όσο κι κυρά Μαριώ αλλά ήθελα να σου πω ότι πως είναι δυνατόν ένας τόσο μεγάλος κυνηγός σαν κι εσένα και να καταδέχεσαι να φας μια τόσο μικρή κότα σαν και αυτή που γράπωσες». «Μικρή, τι εννοείς μικρή;», ρώτησε η αλεπού, «Αυτή η κότα είναι ίσως η μεγαλύτερη στο κοτέτσι». «Στο κοτέτσι μπορεί», αποφάσισε να παίξει την μπλόφα της η κοτούλα, «όχι όμως και στο αγρόκτημα ολόκληρο». «Δηλαδή, θες να μου πεις ότι υπάρχουν πολύ μεγαλύτερες κότες;». «Ούουουου, υπάρχει μια κότα ...». Κοίταξε την αλεπού. «Αλλά καλύτερα να μη σου πω ...», σα να έδειξε και καλά ότι μετανιώνει. Η αλεπού την άρπαξε από το λαιμό, «Πες μου, πες μου, γιατί αλλιώς...». «Εντάξει, εντάξει», έκανε η πονηρή κοτούλα. «Κοίτα, κάτω από το κοτέτσι κοιμάται μια κότα γίγας που ζυγίζει τουλάχιστον όσο 5 κανονικές κότες». «Καλά και πως θα το καταλάβω εγώ, μίλα!». «Να», είπε η κοτούλα, «για άκουσέ την πως ροχαλίζει!». Η αλεπού αφουγκράστηκε προς στιγμή και μετά πρόσθεσε. «Πραγματικά! Πρέπει να είναι μια τεράστια κότα, ίσαμε 5 ή, γιατί όχι, ακόμα και 10 κανονικές κότες. Σε ευχαριστώ! Για να σε ευχαριστήσω θα σε αφήσω να ζήσεις». Και με αυτά τα λόγια η αλεπού όρμησε στο σπιτάκι του σκύλου που ήταν από κάτω...

Το τί έγινε δεν περιγράφεται. Το μόνο που μπορώ να σας πω είναι ότι ο σκύλος την έκανε τ' αλατιού αλλά τελικά η αλεπού κατάφερε να ξεφύγει από τα δόντια του, αφού έφαγε αρκετές δαγκωνιές, και έτρεξε αμέσως στη φωλίτσα της όπου κάθισε για μια ολόκληρη βδομάδα γλύφοντας τις πληγές της. Τέτοια ήταν η τρομάρα της! Λένε, μάλιστα, ότι ύστερα από αυτό η αλεπού έγινε χορτοφάγος!

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

16. Η Τζίνα, η όμορφη πολύχρωμη πεταλούδα

Ήταν μια φορά και έναν καιρό σ' ένα κάμπο μια πραγματικά πολύ όμορφη, ξεχωριστά όμορφη, πολύχρωμη πεταλούδα. Τέτοια ομορφιά δεν είχε ξαναντύσει φτερά πεταλούδας. Τι τυρκουάζ, τι κόκκινο της φωτιάς και κίτρινο, τι αποχρώσεις του μωβ και του γαλάζιου. Ήταν πραγματικά εκθαμβωτική! Το όνομά της ήταν Τζίνα.

Το κακό, όμως, ήταν ότι η Τζίνα το είχε πάρει πάνω της και συνέχεια έλεγε στις άλλες πεταλούδες, «Εγώ, που είμαι η πιο όμορφη και που καμιά άλλη δεν είναι τόσο όμορφη σαν και εμένα, κλπ, κλπ». Ήταν πραγματικά πολύ ενοχλητική και όλες οι υπόλοιπες πεταλούδες είχαν βαρεθεί να την ακούνε και απέφευγαν να την κάνουν παρέα. Είχε μόνο μία φίλη, την Μάρλα. Και εκείνη ήταν αρκετά όμορφη, με βελούδινα γαλάζια φτερά, αλλά με μια ομορφιά πολύ πιο συνηθισμένη. Ήταν όμως και αρκετά πιο σοφή από τη φίλη της. «Σταμάτα πια να ασχολείσαι μόνο με τον εαυτό σου και την ομορφιά σου. Γίνεσαι πολύ βαρετή», της έλεγε κατά καιρούς. Και μια φορά που η Τζίνα είχε καταφέρει να ξεπεράσει και τον ίδιο της τον εαυτό, η Μάρλα πρόσθεσε, «Πρόσεξε καλά. Μπορεί να έρθει μια μέρα που να εύχεσαι να μην ήσουν τόσο ξεχωριστά όμορφη».

Και πραγματικά, η μέρα αυτή δεν άργησε να έρθει! Ήταν μια μέρα σαν όλες τις άλλες όταν εκεί που καθόντουσαν οι δυό τους πάνω σε ένα λουλουδάκι, ρουφώντας τους χυμούς του, ένιωσαν μια σκιά πάνω τους και την επόμενη στιγμή βρέθηκαν μέσα σε ένα δίχτυ, σε μια απόχρη από αυτές που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι για να πιάνουν πεταλούδες. Ο άνθρωπος τις πήρε μαζί του μέχρι το σημείο που είχε αφήσει τα μπαγκάζια του. Εκεί είχε και ένα μικρό κλουβάκι. Τις κοίταξε. Άνοιξε το δίχτυ και έπιασε απαλά τη Μάρλα. Την έβγαλε έξω και την άφησε να φύγει, «Εσύ είναι αρκετά συνηθισμένη ...», μουρμούρισε, «... ενώ εσύ είσαι πραγματικά σπάνια!». Και με τα λόγια αυτά έπιασε την Τζίνα και την έβαλε προσεκτικά στο μικρό κλουβάκι. Ύστερα κάθισε κάτω από τη σκιά του δέντρου και αφού έφαγε ένα μήλο ξάπλωσε να ξεκουραστεί, ήτανε πια μεσημέρι και έκανε πολύ ζέστη. Σε λίγο κοιμόταν με βαθύ ροχαλητό.

Η Τζίνα έκλαιγε γοερά όταν την πλησίασε η Μάρλα. «Σου τα είχα πει, δε σου τα είχα πει;», «Ναι», έγενεψε η Τζίνα μέσα στα αναφιλητά της. «Και τώρα τί;», πρόσθεσε ρουφώντας τη μύτη της. Η Μάρλα σκέφτηκε για μια στιγμή και μετά απάντησε, «Τώρα μπορώ να δω μόνο μια λύση ...». Η Τζίνα την κοίταξε με ελπίδα. «Για δεξ λίγο τα κάγκελα του κλουβιού σου. Είναι συρμάτινα και πολύ βρώμικα. Χτυπήσου, γρατσούνισε τα φτερά σου πάνω τους, λερώσου, ξεσκίσου». Η Τζίνα έκανε όπως της είπε η φίλη της. Σε λίγο ήταν αγνώριστη. Τα φτερά της ήταν πια βρώμικα, μαύρα, γρατσουνιές παντού, σε δύο ή τρία σημεία ξεσκισμένα. «Τώρα;», ρώτησε λαχανιασμένη. Πονούσε λίγο. «Τώρα περίμενε...», απάντησε η Μάρλα.

Πραγματικά, μετά από λίγο ο άνθρωπος ξύπνησε και άρχισε να μαζεύει τα πράγματά του για να φύγει. Πήρε το κλουβάκι στα χέρια και κοίταξε μέσα. «Πώς έγινες εσύ έτσι;», ρώτησε με απορία, «Μα εσύ είσαι η πιο άσχημη πεταλούδα που έχω δει!». Γέλασε. «Εντάξει, κέρδισες!». Άνοιξε το κλουβάκι και την έπιασε απαλά. «Γύρνα σπίτι σου», και την άφησε να φύγει.

Η πρώτη βροχούλα ξέπλυνε τη βρώμα από τα φτερά της Τζίνας, ενώ οι πληγές της έκλεισαν πολύ γρήγορα. Η ομορφιά της επέστρεψε, όπως ακριβώς ήταν πριν, και μόνο ένα μικρό σημαδάκι, τελείως ανεπαίσθητο πάντως, είχε μείνει να της θυμίζει την ιστορία αυτή. Όμως η Τζίνα δεν ήταν πια η ίδια. Το είχε πάρει το μάθημά της και ποτέ πια δεν κοκορεύτηκε για την ομορφιά της! Το αποτέλεσμα ήταν ότι απέκτησε και πολλές καινούργιες φίλες!

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

17. Η κάμπια που έγινε πεταλούδα

Μιά φορά κι έναν καιρό, ένα όμορφο ανοιξιάτικο πρωινό, μια μικρή καφετιά κάμπια βγήκε από το αυγό της, στο σημείο που το είχε αφήσει η μαμά της. Η κάμπια ήταν μόνη της στον κόσμο μια και οι κάμπιες δεν έχουν μαμάδες και μπαμπάδες όπως έχουν τα παιδάκια. Έτσι άρχισε τρώγοντας ότι είχε απομείνει από το αυγό της και στη συνέχεια προχώρησε μέχρι το κοντινότερο ζουμερό φυλλαράκι σε μια προσπάθεια να χορτάσει την πραγματικά ατελείωτη πείνα της.

Πέρασαν μερικές ημέρες. Η κάμπια πραγματικά χαιρόταν με το δώρο που της είχε δοθεί, τη ζωή. Το πρωί ξύπναγε ξεκούραστη, ύστερα από πολλές ώρες αδιατάραχτου ύπνου, και πήγαινε στο κοντινότερο φυλλαράκι να ρουφήξει μερικές πρωινές δροσοσταλίδες, να κάνει το μπάνιο της και να πάρει το πρωινό της. Στη συνέχεια περιφερόταν εδώ και εκεί κοιτάζοντας με αγνή περιέργεια τα πάντα γύρω της. Ήταν πραγματικά όλα τόσο καινούργια για εκείνη, τόσο λαμπερά.

Εκείνη την ημέρα ο δρόμος της την έφερε κοντά στη λιμνούλα. Εκεί, δίπλα στα καλάμια είδε μια καταπληκτική γαλάζια πεταλούδα. «Ωωωωω», θαύμασε, «Είσαστε πραγματικά πολύ όμορφη». Η πεταλούδα γέλασε ντροπαλά και απάντησε, «Ευχαριστώ πολύ, όμως ξέρεις και εσύ είσαι πολύ όμορφη». Η κάμπια χωρίς να χάσει στιγμή απάντησε, «Μμμ, ξέρω ακριβώς με τι μοιάζω, με έχω δει στην επιφάνεια της λίμνης και ξέρω ότι δεν είμαι καθόλου όμορφη». Η πεταλούδα την κοίταξε προσεκτικά. Βλέπετε δεν είχε αποφασίσει αν έπρεπε να της πει την αλήθεια. Δεν ήξερε αν έπρεπε να της αποκαλύψει ότι και η ίδια κάποτε ήταν μια απλή κάμπια και μετά, όταν είχε έρθει ο κατάλληλος χρόνος, είχε μεταμορφωθεί σε πεταλούδα. Η κάμπια όμως δεν το ήξερε αυτό. Ίσως δε θα ήταν έτοιμη να δεχθεί την αλήθεια. Άλλωστε δε θα την πίστευε. Έτσι τελικά η πεταλούδα της απάντησε απλά, «Η ομορφιά βρίσκεται μέσα σου, χρειάζεται μόνο τα της δώσεις χρόνο και αυτή θα ανθίσει». Η κάμπια, που δεν ήξερε βέβαια το μυστικό που γνώριζε η πεταλούδα, νόμισε ότι ήθελε απλά να την παρηγορήσει και έτσι της απάντησε, «Αυτά τα λες μόνο για να με παρηγορήσεις. Δεν θα γίνω ποτέ τόσο όμορφη σαν κι εσένα». Η πεταλούδα κατάλαβε ότι δεν είχε κανένα νόημα να συνεχίσει τη συζήτηση, «Θα με θυμηθείς. Μιά μέρα θα με θυμηθείς», είπε και πέταξε μακριά.

Πέρασαν μερικές ημέρες ακόμα. Η κάμπια είχε ξεχάσει τελείως τη συνάντησή τους με την όμορφη γαλάζια πεταλούδα. Άλλωστε δεν είχε πιστέψει λέξη από αυτά που της είχε πει εκείνη! Ήρθε όμως μια μέρα που ξύπνησε λίγο διαφορετικά. Ο ήλιος την

ενοχλούσε. Ένοιωθε πολύ αδύναμη, σα μεθυσμένη. Ένοιωθε να ανακατεύεται το στομάχι της. Ήθελε να κάνει εμετό ή κάτι τέτοιο. Τελικά άρχισε να βγαίνει ένα λεπτό νήμα από το στόμα της. Αργά στην αρχή και πιο γρήγορα μετά άρχισε να τυλίγεται μέσα στο κουκούλι της. Αποκαμωμένη έπεσε σε ένα βαθύ ύπνο.

Εύπνησε ύστερα από μερικές ημέρες. Ένοιωθε φρέσκια, ξεκούραστη, σα να είχε ξαναγεννηθεί. Και πραγματικά όταν κατάφερε τελικά να βγει από το κουκούλι της κατάλαβε ότι δεν ήταν πια μια μικρή κάμπια. Χρειάστηκε να ανοίξει τα φτερά της για να βεβαιωθεί. Είχε μεταμορφωθεί σε μια όμορφη γαλάζια πεταλούδα, όπως αυτή που είχε γνωρίσει.

Μετά από λίγη ώρα πέταξε μέχρι τη λίμνη και μπόρεσε και η ίδια να θαυμάσει τη νέα της μορφή. Εκεί συνάντησε και την άλλη πεταλούδα. «Στο είχα πει», χαμογέλασε, «Η ομορφιά υπάρχει μέσα μας. Φτάνει να έχουμε υπομονή και κάποια ημέρα έρχεται τελικά στην επιφάνεια».

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

18. Τα κουλουράκια τελείωσαν

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Σοφία και είχε μια αδερφούλα που την έλεγαν Νέλλη. Τα αδερφάκια ήταν πολύ αγαπημένα και ζούσαν σε ένα όμορφο σπίτι στην Αθήνα. Μια μέρα, ήταν παραμονή Πρωτοχρονιάς, ο μπαμπάς έκανε μπάνιο και η μαμά διάβαζε το βιβλίο της στον καναπέ και εκείνα τα πονηρά μπηκάν στην κουζίνα και έβαλαν ένα σκαμνί και σκαρφάλωσαν μέχρι το ράφι, εκεί ψηλά, που η μαμά έκρυβε τα κουλουράκια. Τα κατέβασαν και τα έφαγαν μέχρι το τελευταίο.

- Ποιός έφαγε όλα τα κουλουράκια, φώναξε θυμωμένα η μαμά.

Τα κοριτσάκια έκαναν την πάπια.

- Για ελάτε εδώ, είπε κάπως πιο ήρεμα. Το ξέρετε ότι σήμερα είναι παραμονή Πρωτοχρονιάς;

- Ναι, ναι, σήμερα το βράδυ, όταν θα κοιμόμαστε θα έρθει ο Άγιος Βασίλης, είπαν με μια φωνή τα αδερφάκια.

- Και τι θα σας φέρει ο Άγιος Βασίλης;

- Θα μας φέρει πολλά δώρα, παιχνίδια, βιβλία...

- Άααααα, μάλισταααα. Και δε μου λέτε, τι αφήνουμε στο τραπέζάκι για τον Άγιο Βασίλη;

- Εεεε, αφήνουμε λίγο γαλατάκι; είπε η Σοφία.

- Ναιαιαιαι. Σωστά. Και τι άλλο;

- Μήπως αφήνουμε και ένα γράμμα που να τον ευχαριστούμε;

- Σωστά. Τι άλλο όμως του αφήνουμε;

- Μμμμμ, είπε η Νέλλη, νομίζω ότι του αφήνουμε και μερικά κουλουράκια. Έτσι δεν είναι;

- Μπράβο! Και τώρα που τα φάγατε όλα τα κουλουράκια τι θα του αφήσουμε; Λέτε να θυμώσει που δεν έχουμε κουλουράκια και να σηκωθεί να φύγει χωρίς να σας αφήσει τα δώρα σας;

Τα κοριτσάκια κοιτάχτηκαν τρομαγμένα και έμπηξαν μια κραυγή, «Μπαμπάααααα».

- Τι συμβαίνει κορίτσια;

- Μπαμπά πρέπει να βρούμε αμέσως κουλουράκια για τον Άγιο Βασίλη.

Ο μπαμπάς σκούπισε τον αφρό από το μούσι του και γέλασε. «Εντάξει, περιμένετε εδώ μέχρι να πεταχτώ στο περίπτερο. Κάτι θα βρω, μπισκότα ή κουλουράκια ή κάτι παρόμοιο». Ντύθηκε, φόρεσε το μπουφάν του και βγήκε στην κρύα νύχτα.

Πρώτα πήγε στο περίπτερο στην πλατεία. Ήταν κλειστό. Μετά δοκίμασε το άλλο περίπτερο κοντά στο σχολείο. Και αυτό κλειστό. Παραμονή Πρωτοχρονιάς βλέπετε! Σταμάτησε μια στιγμή για να σκεφτεί. «Ωραία, θα δοκιμάσω να πάρω τηλέφωνο τον αδερφό μου τον Μπαμπάϊωνα», είπε. Έβγαλε το κινητό του από την τσέπη του. «Έλα Μπαμπάϊωνα, μπας και έχεις μερικά κουλουράκια; ... Ναι, για τον Άγιο Βασίλη τα θέλω ... Έχεις μόνο ένα και το θέλεις να το βάλεις για τον Άγιο Βασίλη στο σπίτι σου; ... Κατάλαβα, καλά θα ψάξω αλλού, σε ευχαριστώ!».

Σκέφτηκε λίγο ακόμα και αποφάσισε να δοκιμάσει την τύχη του και στη θεία Λουίζα. «Έλα, Λουίζα, μήπως σου περισσεύει ένα κουλουράκι; Το θέλω για τον Άγιο Βασίλη. ... Πως; Δεν έχεις ούτε ένα και ψάχνεις και εσύ να βρεις; ... Καλά, αν βρω, θα περάσω να σου δώσω και εσένα». Έκλεισε το τηλέφωνο απογοητευμένος. Τότε του ήρθε μια ιδέα.

- Κορίτσια, ελάτε γρήγορα, είπε κλείνοντας την πόρτα

- Τι είναι μπαμπά, βρήκες κουλουράκια;

- Όχι αλλά έχω μια ιδέα. Νέλλη πιάσε εσύ τον Τσελεμεντέ και εσύ Σοφία φέρε το αλεύρι και τα αυγά. Θα φτιάξουμε κουλουράκια εμείς!

Σε μια ώρα τα κουλουράκια μοσχομύριζαν σε όλο το σπίτι. Φάγανε μερικά ακόμα, δώσανε στη θεία Λουίζα και άφησαν και αρκετά σε ένα πιατάκι για τον Άγιο Βασίλη. Και το πρωί, όταν ξύπνησαν τα κορίτσια, πριν καν ανοίξουν τα δώρα τους παρατήρησαν ότι το πιατάκι ήταν άδειο!

Και ζήτησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

19. Το καβουράκι και το ψαράκι

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μικρό καβουράκι που ζούσε μέσα σε ένα καβουκάκι. Μια μέρα το καβουράκι άφησε το καβουκάκι του και ξεκίνησε για να πάει να βρει τροφή ανάμεσα σε ένα πλούσιο λιβάδι με φύκια. Όσο έλειπε περνούσε από την περιοχή ένα μικρό ψαράκι που ήταν πολύ κουρασμένο και έψαχνε μια γωνίτσα να κοιμηθεί. Είδε το καβουκάκι και του φάνηκε πολύ κατάλληλο για να ρίξει ένα υπνάκι. Μπήκε λοιπόν μέσα και σε δύο λεπτά κοιμόταν βαριά.

Μετά από λίγη ώρα αποφάσισε το καβουράκι να επιστρέψει και αυτό στο σπίτι του για τον μεσημεριανό του ύπνο. Πάει να μπει και τι να δει: Κάποιος βρισκόταν μέσα στο σπίτι του και του έκλεινε το δρόμο. Τι να κάνει, τι να κάνει, πάει και βρίσκει τη φίλη του τη γαρίδα, μια γαριδούλα τοσιδούλα. «Σε παρακαλώ καλή μου γαριδούλα, μπες στο σπίτι μου και δεσ ποιος είναι μέσα και γιατί και πες του να φύγει και να πάει στο καλό».

Μπαίνει, λοιπόν, μέσα η γαριδούλα και πάει μέχρι το ψαράκι και γκίλι – γκίλι – γκίλι του γαργαλάει τη μυτούλα με τα μουστάκια της (σημείωση του συγγραφέα προς τον αναγνώστη: γαργαλάμε ταυτοχρόνως τη μυτούλα του παιδιού). Ξυπνάει το ψαράκι απότομα. «Τι συμβαίνει;». Βγαίνει έξω και βλέπει το θυμωμένο κάβουρα. «Τι συμβαίνει;», επαναλαμβάνει φοβισμένα. «Συμβαίνει ότι μου πήρες το σπίτι μου και θέλω να κοιμηθώ, άντε στο καλό και μην ξαναμπαίνεις σε ξένα σπίτια». «Ζητώ συγγνώμη», είπε το ψαράκι, «άλλη φορά δε θα το ξανακάνω», και έφυγε γρήγορα μήπως αποφασίσει ο κάβουρας να το φάει.

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

20. Η μικρή πεισματάρη αράχνη και το κοριτσάκι

- Μπαμπά, είπε το κοριτσάκι, έλα σε παρακαλώ να δεις το σπιτάκι μου, κοίτα πως έγινε, είπε το κοριτσάκι δείχνοντας το μικρό πλαστικό σπιτάκι του που βρισκόταν στην αυλή.

- Τι είναι καρδούλα μου, για να δω ...
- Να μπαμπά, έχει γεμίσει αράχνες.

Ο μπαμπάς έσκυψε και κοίταξε μέσα στο σπιτάκι. «Πραγματικά», είπε, «έχει κάνει μια αραχνούλα έναν ιστό στην ακρούλα, αλλά μη στεναχωριέσαι, θα το καθαρίσω». Έπιασε λοιπόν ένα σκουπόξυλο και καθάρισε τον ιστό. «Εντάξει μπαμπά;», ρώτησε το κοριτσάκι, «Εντάξει», απάντησε εκείνος.

Την επόμενη ημέρα γυρνάει ο μπαμπάς από τη δουλειά και αμέσως το κοριτσάκι τον πιάνει από το χέρι. «Έλα μπαμπά να δεις, η αράχνη έκανε ακόμα μεγαλύτερο ιστό. Αχ! Δεν μπορώ να παίξω αν το σπιτάκι μου είναι τόσο βρώμικο!». «Καλά, μη στεναχωριέσαι, θα το καθαρίσουμε». Πήρε ο μπαμπάς ένα σκουπόξυλο και το καθάρισε. Έπιασε και την αραχνούλα στην παλάμη του. «Θα την πάω λίγο πιο κάτω για να σιγουρευτούμε ότι δε

θα ξανακάνει ιστό εδώ». Την πήρε απαλά και την ακούμπησε λίγο πιο κάτω, στην κορφή του λόφου.

Την επόμενη ημέρα πιάνει το κοριτσάκι τον μπαμπά. «Αχ, μπαμπά, γύρισε η αράχνη και έκανε ακόμα μεγαλύτερο ιστό. Τι θα γίνει;». «Θα το κανονίσω καρδούλα μου», είπε εκείνος φανερά εκνευρισμένος. Έπιασε το σκουπόξυλο και μόλις τελείωσε στρίμωξε και την αράχνη σε μια γωνία και την έβαλε μέσα σε ένα κουτάκι από σπύρτα. Πήρε το αυτοκίνητο και πήγε μέχρι την Πεντέλη. «Ορίστε, βγες έξω και μην ξαναέρθεις» και την άφησε στην άκρη του δρόμου.

Η αράχγουλα όμως ήταν και πονηρή και πεισματάρα. Μόλις έκλεισε η πόρτα του οδηγού ανέβηκε γρήγορα στο φτερό του αυτοκινήτου και τρύπωσε στο πίσω κάθισμα από το ανοιχτό παράθυρο. Κατέβηκε από το αυτοκίνητο όσο πάρακαρε ο μπαμπάς, και πριν προλάβει να κατέβει εκείνος, η αραχνούλα ήταν ήδη στη θέση της.

Την τρίτη ημέρα ο μπαμπάς δεν πρόλαβε καν να παρκάρει. Το κοριτσάκι τον έπιασε αμέσως από το χεράκι και τον πήγε στο σπιτάκι της. «Ε δεν το πιστεύω!», αναφώνησε όταν είδε τον ιστό της αράχνης που είχε κλείσει τελείως την πόρτα και τα παράθυρα. Καθάρισε με βιαστικές κινήσεις τους ιστούς. Έπιασε την αράχνη και την έβαλε σε ένα μικρό φακελάκι, το οποίο και σφράγισε με την αυτοκόλλητη ταινία του. Μπήκε στο αυτοκίνητο και κατευθύνθηκε προς το αεροδρόμιο. Η ολυμπιακή είχε μια πτήση για Πεκίνο εκείνη την ώρα. Στάθηκε στο check in και, για να είναι ακόμα πιο σίγουρος, περίμενε να περάσει από δίπλα του ένας Κινέζος. Τότε διακριτικά έβαλε το φακελάκι μέσα στην τσέπη του σακακιού του. Έφυγε τρίβοντας τα χέρια του χαιρέκακα. Στην επιστροφή βρήκε πολύ κίνηση στην Αττική Οδό...

Ο Κινέζος πέρασε το check in και επιβιβάστηκε τελικά στο αεροπλάνο. Λίγο μετά την απογείωση βρήκε τυχαία το φακελάκι και το άνοιξε με περιέργεια. Η αράχνη πήδησε από τον ανοιχτό φάκελο και, χωρίς να χάσει στιγμή, κατευθύνθηκε προς το πιλοτήριο. Κατάφερε να περάσει κάτω από την σφραγισμένη πόρτα, να μπει στο πιλοτήριο και να τρυπώσει μέσα στον πίνακα έλεγχου του αεροσκάφους. Αμέσως ακούστηκε ένας διαπεραστικός ήχος και άρχισε να αναβοσβήνει ένα φωτάκι στον πίνακα ελέγχου. «Τι συμβαίνει», ρώτησε ο 1ος πιλότος. Ο 2ος απάντησε, «Δε ξέρω αρχηγέ, απλά κάτι πάει στραβά με τη δεξιά τουρμπίνα. Νομίζω καλά θα κάνουμε να επιστρέψουμε». «Οκ, ενημέρωσε τον πύργο ελέγχου και ετοιμάσου για την προσγείωση».

Όλοι κατέβηκαν από το αεροπλάνο και μαζί τους, πάνω στον κινέζο μας, και η αραχνούλα. Μπήκε στο πρώτο ταξί που βρήκε μπροστά της και μετά πήρε διαδοχικά το μετρό και το λεωφορείο. Σύντομα βρισκόταν και πάλι στο σπίτι. Όταν ο μπαμπάς επέστρεψε τελικά στο σπίτι, ύστερα από πολλές ώρες, δεν πίστευε στα μάτια του. Όλο το σπιτάκι ήταν καλυμμένο με ιστούς αράχνης. Την είδε που liaζόταν απολαμβάνοντας τον απογευματινό ήλιο! «Ε, δεν πάει άλλο, τα παρατάω!», αναφώνησε και έπεσε στον καναπέ αποκαμωμένος.

Το κοριτσάκι, όμως, δεν το έβαλε κάτω. Πήγε στο σπιτάκι και στάθηκε δίπλα στην αράχνη. «Σε παρακαλώ αραχνούλα μου. Το ξέρω ότι και εσύ πρέπει να απλώσεις κάπου τον ιστό σου για να μαζέψεις μύγες και κουνούπια και άλλα έντομα για να φας αλλά

μήπως θα μπορούσες να κάνεις τον ιστό σου λίγο πιο πέρα γιατί εδώ με ενοχλείς, αφού δεν μπορώ να παίξω στο σπιτάκι μου άμα είναι γεμάτο ιστούς;». Η αράχνη, σαν να κατάλαβε τι της έλεγε το κοριτσάκι, αμέσως έφυγε από το σπιτάκι και άρχισε να πλέκει τον ιστό της στο διπλανό δέντρο. Το κοριτσάκι καθάρισε το σπιτάκι και άρχισε να παίζει με τις κούκλες της. Μετά από λίγο πέρασε ο μπαμπάς. Είδε το κοριτσάκι να παίζει και την αράχνη να φτιάχνει ένα μεγάλο ιστό στο δέντρο, σε ένα κλαδί μακριά από το σπιτάκι της κόρης του.

- Μα καλά, τι έγινε, πως τα κατάφερες; είπε ο μπαμπάς γεμάτος απορία και θαυμασμό.

- Ε, κοίτα, δεν ήταν και τόσο δύσκολο τελικά ..., είπε το κοριτσάκι χωρίς να σηκώσει τα μάτια της από το παιχνίδι.

- Δηλαδή;

- Να, απλά της ζήτησα ευγενικά να πάει να κάνει τον ιστό της λίγο πιο πέρα!

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

21. Το μικρό σκαθάρι και ο βόλος με τη βρωμιά

Μια φορά και έναν καιρό ήτανε ένα μικρό σκαθάρι, που το έλεγαν Σίσυφο, που βρήκε ένα μεγάλο βόλο βρωμιάς, βιββιλιά κατσίκας ή κάτι τέτοιο, από αυτές που είναι πραγματική λιχουδιά για τα σκαθάρια. Προσπάθησε να τον σπρώξει μέχρι τη φωλιά του στην κορυφή του μικρού λόφου αλλά δεν μπόρεσε να τον κουνήσει καθόλου, τόσο βαρύς ήταν. Ύστερα από αρκετή ώρα και αφού είχε προσπαθήσει πολλές φορές χωρίς επιτυχία κάθισε δίπλα στο βόλο σκουπίζοντας τον ιδρώτα από το μέτωπό του. Έπρεπε να βρεθεί μια λύση, δεν ήταν δυνατόν ένας τόσο καταπληκτικός, μεγάλος και βρωμερός βόλος κοπριάς να πάει έτσι χαμένος.

Άφησε το βόλο και ανέβηκε μέχρι τη φωλιά του. «Μπαμπά, μαμά, ελάτε να με βοηθήσετε», είπε και αμέσως βγήκαν και οι δύο από τη φωλιά και κατηφόρισαν όλοι μαζί το λόφο. «Ένας τεράστιος βόλος;», ρώτησε με ενδιαφέρον ο πατέρας του, «για να δούμε». Μόλις έφτασαν βάλθηκαν και οι τρεις μαζί να σπρώχνουν το βόλο αλλά αλίμονο, κάθε φορά που κατάφερναν να τον κυλίσουν λίγα εκατοστά ο βόλος τους γλίστραγε και τσούλαγε μέχρι τη βάση της κατηφόρας. «Δεν γίνεται τίποτα», είπε ο μικρός Σίσυφος. «Έλα να κάνουμε μια προσπάθεια ακόμα», του είπε ο πατέρας του. «Όχι, δεν γίνεται τίποτα, αλλά έχω μια ιδέα».

Ο μικρός άφησε τους γονείς του να φυλάνε το βρωμερό βόλο και ανέβηκε και πάλι μέχρι τη φωλιά τους. Μάζεψε όλους τους γείτονες και φίλους και τους είπε, «Χρειάζομαι τη βοήθειά σας». Όλοι προθυμοποιήθηκαν και έτσι η μικρή παρέα κατέβηκε μέχρι το σημείο που περίμεναν οι γονείς του Σίσυφου. «Ωραία, και τώρα όλοι μαζί». Όμως του κάκου! Προσπάθησαν μία, δύο, τρεις, πέντε φορές χωρίς επιτυχία. Κάθε φορά που

κατάφερναν να τον κυλίσουν σχεδόν μέχρι την κορυφή του λόφου ο βόλος ξέφευγε, κυλούσε την κατηφόρα και κατέληγε στη βάση του λοφίσκου. «Έχω μια ιδέα!», αναφώνησε τελικά ο μικρός.

Άλλος έφερε λίγο νεράκι που είχε μαζέψει το πρωί, δροσοσταλίδες από φύλλα, άλλος κάτι τεράστια πόπ κόρν που είχε βρει δίπλα από το παγκάκι. Άλλος έφερε την κιθάρα του και άλλος μερικές αυτοσχέδιες ομπρέλες για σκιά. «Αφού δεν μπορούμε να τον μετακινήσουμε, θα τον φάμε εδώ όλοι μαζί.», είχε πει ο Σίσυφος, «Θα κάνουμε ένα ωραίο γλέντι εδώ όπως είμαστε». Και πραγματικά πέρασαν καταπληκτικά εκείνη την ημέρα. Μοιράστηκαν όλοι μαζί τον καταπληκτικό τεράστιο βόλο βρωμιάς που είχε βρει ο Σίσυφος καθώς και τα άλλα εδέσματα που πρόσφεραν τα άλλα σκαθάρια. Τραγουδίσαν και χόρεψαν. Και πέρασαν καταπληκτικά, γιατί όταν μοιράζεσαι με τους άλλους, το φαγητό μοιάζει πιο νόστιμο και το τραγούδι πιο γλυκό.

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

22. Το κουνουπάκι που δεν μπορούσε να πιεί αίμα

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μικρό και άτακτο κουνουπάκι που το έλεγαν Δημήτρη. Του Δημήτρη του άρεσε πολύ να πετάει με μεγάλη ταχύτητα και να κάνει ακροβατικά στον αέρα. Η μαμά του, του έλεγε συνέχεια, «Παιδάκι μου μην πετάς τόσο γρήγορα, πρόσεξε, θα χτυπήσεις». Από την άλλη ο μπαμπάς του τον καμάρωνε και της έλεγε, «Άσε το παιδί βρε Κατίνα να παίζει! Όλο μη και μη είσαι». Και η μάνα αναστέναζε και γύριζε στη δουλειά της. Είχε τόσα πράγματα να κάνει, να συγυρίσει το σπίτι, να μαγειρέψει, κλπ.

Δεν άργησε να έρθει όμως η μέρα που αποδείχτηκε ότι η μαμά είχε δίκιο που φώναζε. Ένα απόγευμα, μόλις είχε έρθει ο Δημητράκης από το σχολείο, εκεί που έκανε εικονικές αερομαχίες με το φίλο του τον Πίπη, πήρε λάθος ένα τριπλό λούπ και στούκαρε πάνω σε ένα ντουλάπι. «Αγόρι μου!», έτρεξε αμέσως στο πλευρό του η μαμά του, «Αγόρι μου, είσαι καλά;». Ο Δημήτρης έτριψε το κεφάλι του λίγο ζαλισμένα. «Εντάξει, δε φαίνεται να έπαθα τίποτα». Έπιασε την προβοσκίδα του και τι να δει. Η μυτερή του προβοσκίδα είχε σκιστεί λίγο στην άκρη της.

Στην αρχή δεν κατάλαβε πόσο σοβαρό ήταν αυτό. Μόνο αργότερα το βράδυ, είχε έρθει η ώρα του δείπνου, κατάλαβε ότι δεν μπορούσε πια να πιεί αίμα από τους ανθρώπους μια και η προβοσκίδα του δεν ήταν πια αρκετά μυτερή και δεν μπορούσε να διεισδύσει στο δέρμα. «Θα πεθάνω από την πείνα!», πανικοβλήθηκε. Έτρεξε αμέσως στη μαμά του. «Μαμά, δεν μπορώ να πιω αίμα. Η προβοσκίδα μου δεν είναι μυτερή πια». Η μαμά του τον κοίταζε με τρόμο. «Δε στο είχα πει βρε παλιόπαιδο; Δε σου είπα να προσέχεις και να μην κάνεις ακροβατικά;». Ο μικρός χαμήλωσε τα μάτια του. Τον πήγε στο γιατρό. Όχι σε έναν αλλά σε πέντε γιατρούς. «Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα!»,

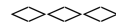
απάντησαν και οι πέντε. «Έχει χαλάσει για τα καλά. Θα γίνει καλά αλλά θα πρέπει να περιμένετε να δέσει μόνο του». «Θα πονάει γιατρέ;», ρώτησε η μαμά. «Όχι, αλλά θα πρέπει να το αφήσετε να δέσει μόνο του».

Γύρισαν σπίτι τρομερά απογοητευμένοι. «Πεινάω», φώναζε ο Δημητράκης και έκλαιγε σε όλη τη διαδρομή για το σπίτι. Ο μπαμπάς ήταν ήδη σπίτι και τους περίμενε. «Καλά που είσαστε. Ανησύχησα». Και ύστερα είδε το αγόρι κλαμένο και πρόσθεσε ανήσυχα, «Καλά αγόρι μου, γιατί κλαίς, τι συμβαίνει;». Μόλις έμαθε τα νέα, ο μπαμπάς πήρε ανήσυχος το αγοράκι του στην αγκαλίτσα του. Το εξέτασε προσεκτικά. «Εντάξει, θα γίνεις γρήγορα καλά, μην ανησυχείς», του είπε αφού σιγουρεύτηκε ότι δεν είχε γίνει κάποια μόνιμη ζημιά. «Ναι, μπαμπά», είπε ο πιτσιρίκος, «αλλά πως θα τρώω στο μεταξύ;». Ο μπαμπάς του έκανε νόημα να περιμένει. Πήγε στο διπλανό δωμάτιο και επέστρεψε γρήγορα κρατώντας ένα καλαμάκι. Ύστερα το έκοψε λίγο διαγώνια, για να το κάνει κάπως μυτερό, και του το έδωσε. «Ορίστε», του είπε.

Το βράδυ ο μικρός, πριν πέσει για ύπνο, έφαγε του σκασμού. Με το καλαμάκι τρυπούσε το δέρμα, έπινε όσο αίμα ήθελε και στη συνέχεια προχωρούσε σε άλλο σημείο. «Μπράβο, μπαμπά, βρήκες καλή λύση στο πρόβλημά μου», είπε ο Δημητράκης στον μπαμπά του αφού εκείνος του διάβασε το παραμυθάκι του. «Η κοιλίτσα μου δε χωράει άλλο!». Ο μπαμπάς φίλησε τρυφερά το γιό του. «Να προσέχεις όμως λίγο περισσότερο αγόρι μου. Μου το υπόσχεσαι;». «Ναι μπαμπά. Καληνύχτα» και γύρισε πλευρό για να κοιμηθεί.

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)

Μερικές πληροφορίες για το συγγραφέα

Ο Ερρίκος Καλύβας γεννήθηκε το 1972 και ζει στην Αθήνα, παντρεμένος και περήφανος πατέρας δύο κοριτσιών. Είναι Διπλωματούχος Ηλεκτρολόγος Μηχανικός και εργάζεται εδώ και αρκετά χρόνια στο χώρο των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας (ΑΠΕ).

Η έμπνευσή του, ως συγγραφέα, πηγάζει από τον άνθρωπο, τα προβλήματά του και τα πάθη του, από τη φύση και την οικολογία αλλά και από την Ελλάδα, την ιστορία της και τους μύθους της. Στις ιστορίες του (μυθιστορήματα ή παραμύθια) το πραγματικό μπλέκεται με το φανταστικό δημιουργώντας μια έντονα παραμυθιακή ατμόσφαιρά. Οι ήρωές του («πραγματικοί» ή «φανταστικοί») παλεύουν να βρουν λύσεις στα προβλήματα τους, προβλήματα που παραμένουν παγκόσμια και αιώνια και, γιατί όχι, όλο και πιο επίκαιρα.

Άλλοι τίτλοι του συγγραφέα

1) Ο Φάρος στην άκρη της λίμνης. Μυθιστόρημα που διατίθεται τόσο σε εκτυπωμένη μορφή (εκδόσεις IAMBOΣ) όσο και ηλεκτρονικά από το Smashwords.com και άλλες πλατφόρμες μεταξύ των οποίων και το apple store. Στην ηλεκτρονική του μορφή το μυθιστόρημα αυτό διατίθεται δωρεάν.

2) Πρωινή πτήση στην άβυσσο της Εκάτης. Μυθιστόρημα που διατίθεται τόσο σε εκτυπωμένη μορφή (εκδόσεις IAMBOΣ) όσο και ηλεκτρονικά από το Smashwords.com και άλλες πλατφόρμες μεταξύ των οποίων και το apple store. Στην ηλεκτρονική του μορφή το μυθιστόρημα αυτό διατίθεται δωρεάν.

Τρόποι επικοινωνίας με το συγγραφέα

Twitter: Δεν είναι ακόμα διαθέσιμο

Facebook: <http://www.facebook.com/pages/Author-Errikos-Kalyvas/138540646248266#!/pages/Author-Errikos-Kalyvas/138540646248266?sk=info>

Smashwords: www.smashwords.com/profile/view/errikos

Προσωπική σελίδα: www.errikos.gr

[\[Επιστροφή τον Πίνακα Περιεχομένων\]](#)